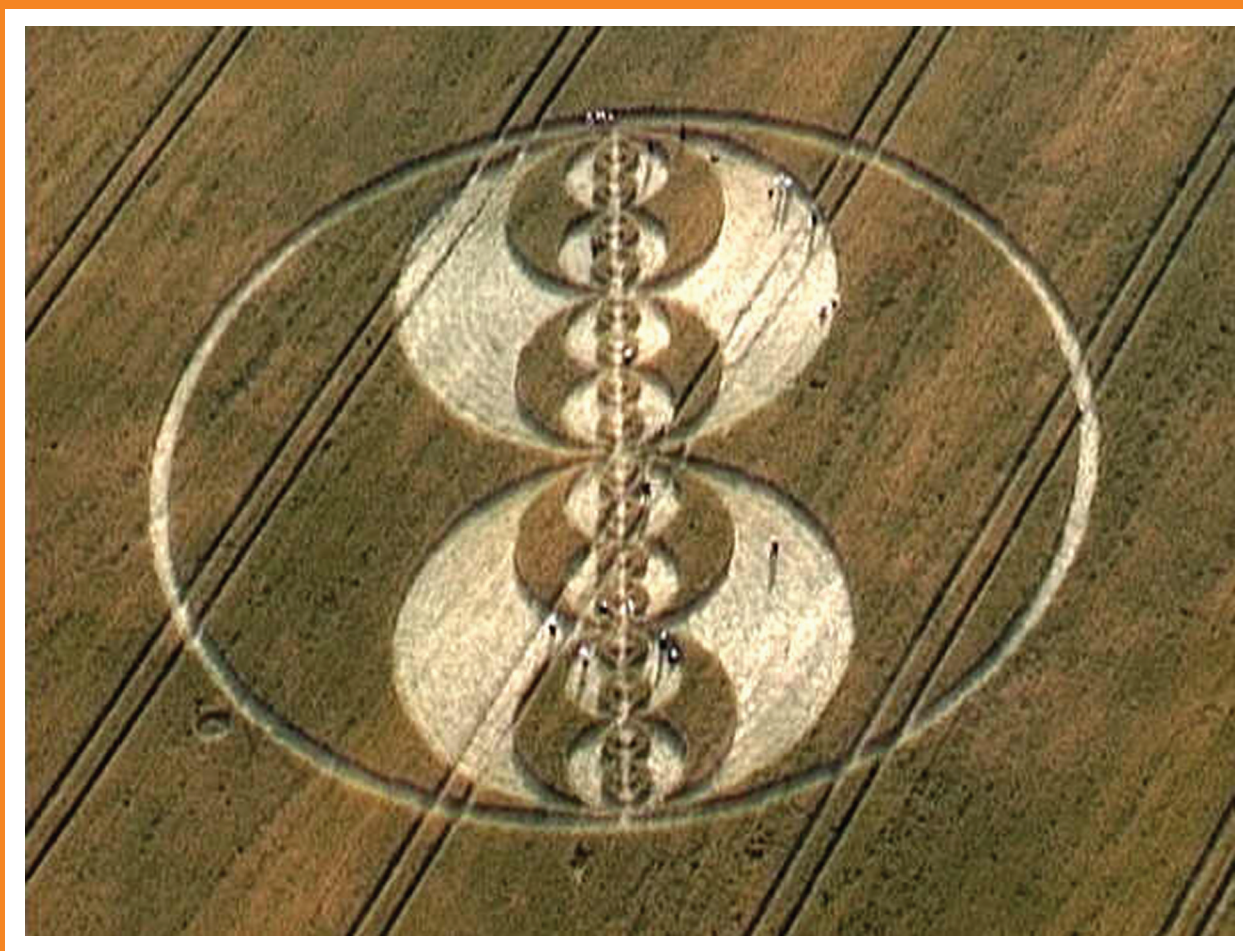

DEN NY VERDENS.
impuls

- Vort logiske univers
- Judasevangeliet
- Lysernæring

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 2 - JUNI 2006 - 24. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Martinus yndlingsdigt

Tage Buch skriver: “Flere gange under besøg hos os nævnte Martinus et digt, som han var meget betaget af. Han kunne kun huske første og sidste vers, som han fremsagde med megen bevægelse i stemmen.”

Også Per Thorell fortæller det samme i sit indlæg i bogen “Martinus - som vi husker ham”. Digtet er det første digt i Chr. Molbech’s digtcyklus “Dæmring”.

Her er alle seks vers:

Stille

Du slægt, der som en storm i høst
henover Jorden haster,
men aldrig i dit eget bryst
til bunden loddet kaster;
du, som vil granske livet ud,
men glemmer livets kilde,
søg dog engang dig selv og Gud -
vær stille!

Hør op med denne vilde larm,
den hvileløse trængsel,
læg øret til din egen barm,
hvor sjælen bor i fængsel;
dæm op for dine lysters elv,
lad strømmene sig skille,
søg så på hjertets bund dig selv,
men stille.

Hør op at færdes uden ro
imellem livets døre;
hvor kan i slig en larm du tro,
at du Guds røst kan høre?
Han drager ej i hjertet ind
som tordenstorm i skoven,
han kommer som en sagte vind
fra oven.

Du slægt, som fuld af harm og had
igennem verden jager,
mens bævende liig espens blad
bestandig tungen klager!
Hvad er dit mål, hvad er dit med,
hvad søger du i vrimlen?
Se, blomsten vokser tavs i fred
mod himlen.

Hør, overalt i mark og lund
en bøn om stilhed lyder,
selv middagssolens gyldne mund
i skovens stilhed byder;
hør, stjernerne langs himlens kyst
på sølverharper spille,
og bede dig med bønlig røst:
Vær stille!

Oh bøj til disse stemmers klang,
du travle slægt, dit øre!
Der kommer dog den tid engang,
da du får lov at høre:
Når gravens dybe klokke slår,
når dag og nat sig skille,
og døden råber kold og hård:
Vær stille!

(Chr. Molbech (1821-1888), Nordisk forlag 1921.
Ændret til moderne stavemåde af red.)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Sten, vand, luft og ånd	27	Om bøger:
6	<i>Walter Russell:</i> Fænomenet Walter Russell	27	<i>Rolf Kenneth Myhre:</i> Den Seksuelle Revolution
8	<i>Ruth Olsen:</i> Vort logiske univers	29	<i>Ruth Olsen:</i> Den seksuelle polforvandling
13	<i>Gunder Frederiksen:</i> Kan vi forstå muslimer - og de os?	29	<i>Ruth Olsen:</i> GUD ER
18	<i>Ruth Olsen:</i> Judasevangeliet	30	<i>Gunder Frederiksen:</i> Dansk Dharma
21	<i>Søren Olsen:</i> Om hjertet, sindet og sjælen	32	<i>Gunder Frederiksen:</i> I lysets tjeneste
23	<i>Ruth Olsen:</i> Lysernæring	35	<i>Rico Boesen:</i> Striden om profetens skæg
25	<i>Gunder Frederiksen:</i> Gnosticisme	37	Kort fortalt

Den Ny VerdensImpuls nr. 2/2006

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage

Tryk: One2One, 5220 Odense SØ

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. august 2006**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk

Forside:
Årets tema - Korncirkler

Med sommerhilsen

Dette nummer er lidt specielt, fordi vi har valgt at lægge Mogens Møllers eventyrind som midtersektion. Så kan man tage det ud og evt. bruge det til foræring. Vi har også trykt et mindre selvstændigt oplag til salg for en billig penge. Det var Knud Højgaard og John Dahl, der fik ideen med at udgive det gamle eventyr med de flotte tegninger. Vi har bevaret tegningerne, men har måttet udskifte den gamle skrivemaskineskrift med en nyere form for skrift, for at gøre det mere læsevenligt. (John Dahl er i ørigt imellemtiden diskarneret)

Bladet er også præget af, at jeg har fået flere af Walter Russells bøger, et forfatterskab jeg finder meget spændende, fordi hans budskaber ligger så tæt på Martinus' og udbygger det på flere områder. Det er i øvrigt tankevækkende, at Russell fik sine store åndelige visioner, netop det forår i 1921, da Martinus fik sit gennembrud!

Læg også mærke til, at der heri anmeldes to nye bøger om den seksuelle polforvandling, dels Per Bruus-Jensens og dels Kurt Christiansens (den sidste udkommer dog først ca. 1. juli). Mængden af sekundær-litteratur i tilknytning til Martinus' verdensbillede vokser støt!

Forsidens korncirkel er valgt, fordi den næsten er magen til en af Russells tegninger - se under Kort Fortalt!

Go' læselyst
Ruth

Sten, vand, luft og ånd

af Martinus

Fast, flydende, luftformig og stråleformig materie

Noget af det første, det tænkende menneske begynder at opleve, er, at det befinder sig som midtpunkt i et uendeligt ocean af kræfter, der skaber bevægelse og udløser en række forvandlingsprocesser. Det opfatter dog ikke straks alle disse kræfter som bevægelse, tværtimod. Mange bevægelsesarter opfattes som stilhed, som noget, der er i ro. Når vi bliver vidne til en stor sten, der ligger på marken, opfatter vi den ikke som udtryk for bevægelse. Klippeformationer og bjergtoppe fornemmes også gennem vore sanser som noget, der udtrykker absolut stilhed. Overalt hvor vi betragter mineralverdenen, opfatter vi dens detaljer som ubevægelige, ja, næsten som uforanderlige, som en død verden.

Mineralverdenen adskiller sig gennem vore sanser fra alt, som vi kan se er i bevægelse og under forvandling. Vi ser vandets bevægelse gennem bække, åer og floder, havets brænding og skyernes flugt over himlen. Vi fornemmer den lette brise eller stormens jag over land og hav, ligesom vi også efterhånden er blevet klar over himmellegemernes bevægelser gennem verdensrummet. Vi oplever, hvorledes vand fordamper, og damp fortættes, og hvorledes andre stoffer forvandles ved særlinge varme- og kuldegrader. Vi erkender, at stoffernes forvandling kan inddeles i fire store afsnit eller fire hovedformer for tilstande: faste, flydende, luftformige og stråleformige.

Den sidstnævnte tilstand er noget mindre kendt end de tre andre, idet den ikke er direkte tilgængelig for de fysiske sanser. Man benægter derfor i stor udstrækning den stråleformige tilstands eksistens, selv om erkendelsen af den i den senere tid fremskyndes gennem kendskab til elektricitet, radiobølger og andre former for stråler og bølger, som den tekniske videnskab arbejder med, og som hvert eneste menneske efterhånden gør brug af i sin daglige tilværelse. Man må erkende, at der eksisterer usynlige energier eller kræfter, der uhindret går igennem de faste stoffer. Det er disse energier, man søger at måle i frekvenser og bølgelængder, men som man trods alt endnu kun har et ringe kendskab til.

I årtusinder levede menneskene uden kendskab til denne materiens fjerde tilstand. At den eksisterede havde de dog alligevel en instinktmæssig forestilling om, og på denne forestilling om usynlige kræfter var deres indstilling på en "åndelig verden" baseret.

Det religiøse instinkts forhold til den stråleformige verden

Naturmenneskene havde en urokkelig instinktiv fornemmelse af en usynlig verdens eksistens, oven i købet befolket med levende væsener. De var endog helt sikre på, at i denne usynlige verden eksisterede der væsener, som var endnu mægtigere end de fysiske væsener, både på godt og ondt. Guder og gudinder, engle og djævle, skytsånder og dæmoner opfyldte deres forestillingsverden. Og ganske vist var alle disse åndelige væsener så at sige "skabt i menneskets billede" i den forstand, at menneskets forestillingsevne og fantasi gjorde sig gældende, når det dannede sig billeder af dem for at tilbede dem eller digte myter og fortællinger om dem. Derfor har man i senere tider ment, at en åndelig eller usynlig verden med usynlige væsener udelukkende var et produkt af primitive menneskers fantasi. Men millioner af mennesker har ikke gennem årtusinder kunnet leve og dø i troen på noget, der overhovedet ikke eksisterer.

Troen er en evne, og en evne kan ikke eksistere uden at være en organisk funktion. Og da en organisk funktion umuligt kan blive til uden en påvirkning fra naturen, må naturen have påvirket de levende væsener således, at denne evne er blevet til. Den åndelige verden er ikke en "opfindelse" af primitive mennesker, den er ikke et produkt af deres fantasi. Men derimod er menneskets tro på den åndelige verdens eksistens et produkt af den påvirkning af stråler og bølger, som menneskene på denne klode har været udsat for i form af kosmiske impulser, lige siden de som primitive dyre-mennesker begyndte at kunne skelne bevidst mellem "jeg" og "det". At menneskene med deres fantasi iklæder den åndelige eller stråleformige verden og dens væsener ganske bestemte former, f.eks. skikkelser med vinger, betyder blot, at de har svært ved at forestille sig den stråleformige verdens natur og lovmæssighed. Derfor har de for en stor del forestillet sig den som en himmel, eller luft-verden, hvis beboere måtte have vinger for at kunne bevæge sig, som de så, fuglene havde det. De måtte bruge den fantasi og logiske sans, de var i besiddelse af.

Først når mennesket er udviklet til i vågen dagsbevidst tilstand at kunne sanse de stråleformige materier, behøver de ikke mere at danne sig forestillinger af mere eller mindre overtroisk karakter, men oplever den stråleformige verden og dens væsener som noget lige så naturligt som den fysiske verden med dens væsener, der har organismer bygget op af faste, flydende og luftformige materier. Inden de bliver i stand til at få en sådan bevidst kontakt med den stråleformige verden, er der en slags overgangstilstand, efter at de har sluppet den blinde tro, som deres vågnende intelligens reagerer imod. Da befinder de sig i en slags mentalt ingenmandsland, hvor de kun tror på, hvad de kan opleve med fysiske sanser. Det er en sådan tilstand af ren materialistisk overbevisning, som så mange mennesker befinder sig i i dag.

Materialistens form for overtro

Efterhånden som mennesket udvikles intellektuelt, begynder troen at vakle og tvivlen at sejre. Man benægter en åndelig verdens eksistens og kommer endda så vidt, at man mener, at tanker er et produkt af den fysiske materies kemiske processer. Man er ikke klar over, at man da erstatter en gammel overtro med en ny. Den åndelige verden forsvinder ikke, fordi man ophører med at tro på dens eksistens, og efterhånden som menneskene er

mindre afhængige af deres intelligens alene og udvikler deres intuitive evner, vil de få overblik ikke blot over sten, vand og luft, over faste, flydende og luftformige materier, men også over begrebet ånd og de stråleformige materier, dette begreb dækker over.

Det materialistisk indstillede menneske er ikke klar over, hvor paradoksal og inkonsekvent hans indstilling i virkeligheden er, og at jo mere han benægter og forsøger at underbygge sin benægtelse af den åndelige verdens

eksistens, desto vældigere har han måttet bruge "åndelig materie". Hans benægtelse er jo ikke et fysisk produkt, han har kunnet skabe ved hjælp af fysiske redskaber, den er et produkt af åndelig materie, en tankekonstruktion, der er udtryk for en idé eller forestilling. Og da den åndelige verden netop er en stråleformig verden, vil det levende væsen arbejde sig mere og mere ind i denne verdens

materie, hvad enten det bekræfter eller benægter dens eksistens. Jo flere hypoteser og forestillinger man sætter op som bevis på, at den åndelige verden ikke findes, jo vældigere beviser man i sig selv, at den eksisterer.

Hele menneskets funktion, når det tænker eller forsøger at få overblik over årsager og virkningers sammenhæng er netop en manifestation i åndelig materie, og dets benægtelse af denne materies eksistens kan sammenlignes med et svømmende menneske, der påstår, at det vand, han svømmer i, ikke eksisterer. Menneskene er nemlig omgivet af et hav af åndelig energi eller materie, men da de ikke direkte kan se, høre, føle, smage eller lugte den, tror de ikke, den eksisterer. De tænker ikke på, at de overhovedet ikke ville kunne opleve noget som helst gennem de fysiske sanser, hvis den åndelige materie ikke eksisterede, da det er i nævnte materie alle høre-, syns-, lugte-, føle- og smagsbilleder dannes i deres bevidsthed.

Bevidsthedens stråleformige materie som primær faktor i organismen

Et fysisk menneske fremtræder som en kombination af fire tilstande. Det har i sin organisme en materie, vi udtrykker som fast, skelettet. Den flydende tilstand repræsenteres af adskillige væsker i organismen foruden blodet. At også den luftformige tilstand er repræsenteret, mærker hvert eneste menneske, når det trækker vejret. Disse foreteelser i det levende væsen er tilgængelige for

direkte sansning og bliver derfor naturligvis ikke benægtet. Men de fleste mennesker vil sikkert indrømme, at de består af mere end mineraler, væske og luft. Ja, de består også af den såkaldte organiske materie, som kirtler, hjerte, lunger, nyrer osv. er bygget op af. Men de består yderligere af noget, som tænker. Er det den organiske materie, som tænker? Er det hjertet, lungerne eller nyrerne, der tænker? "Nej, det er hjernen", vil nogen svare. Hjernens er et instrument, som er bygget op af organisk materie, og det vil i virkeligheden sige *særlige* kombinationer af "sten, vand og luft". Den gennemstrømmes af elektriske impulser, og uden disse impulser er den død og vil snart gå i opløsning, hvilket vil medføre menneskets død.

Når en organisme er blevet til et lig, er det fordi de elektriske eller stråleformige impulser er ophørt med at gennemstrømme organismen. Tilbage er så blot kroppens bestanddele, "sten, vand og luft", som også de organiske materier er opbygget af. Hvad er det, der er borte fra liget? Det er den stråleformige materie, der gav liv til organismen. Det er den materie, hvori der dannes tanker, erfaringer, oplevelser, ligesom det er den materie, der sætter den fysiske materies bevægelser i gang, hvad enten det er de bevægelser, som er den fysiske organismes indre funktioner eller kroppens bevægelser i det ydre rum, eller de bevægelser, som udfoldes som væsenets evne til at arbejde og skabe. Da den fysiske krop kun får liv og bevægelse gennem individets bevidsthedskraft eller evne til at jonglere med den stråleformige materie, er det ikke så svært at se, at den fysiske materies sammensætning til en organisme er en virkning af den stråleformige materie, og at fast, flydende og luftformig materie tilsammen udgør noget sekundært i forhold til strålematerien. Den stråleformige verden er det levende væsens egentlige hjemsted, og at det inkarnerer i fysisk materie betyder blot, at det midlertidigt gennem sin stråleformige materie også skaber virkninger i "sten, vand og luft".

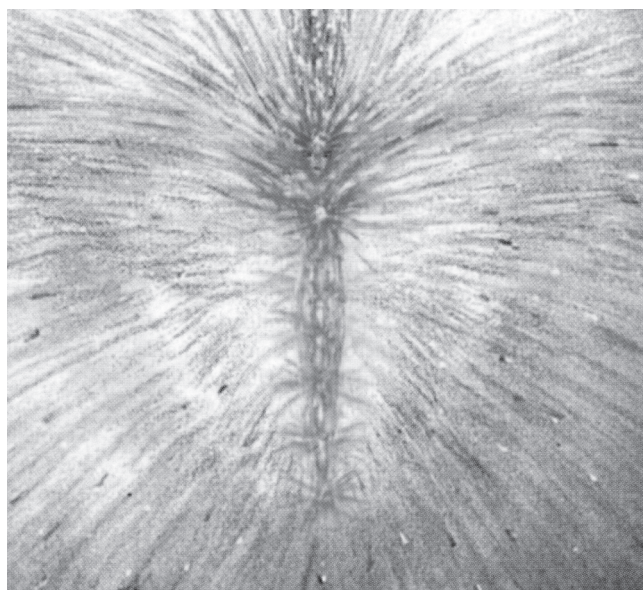
Alt er tankekredsløb på forskellige stadier

Igennem al materiens bevægelse, dens omformning og forvandling og den her igennem afslørede planmæssighed eller logik, der er den fuldkomne ånds eller bevidstheds kendetegn, afsløres det for den udviklede forsker, at der er mere mellem himmel og jord end "sten, vand og luft". Det menneske, der har mistet den blinde tro, og som måske en tid har befundet sig i tvivlens mellemtilstand, men har formået at gøre tvivlen til noget positivt i stedet for en ensidig negativ tilstand, vil efterhånden opdage, at selve livets virkelighed eller eksistens er en tilstand eller væsensnatur, der kan gennemtrænge alt. Det er en natur, der kan gøre ånd til luft og luft til vand og vand til

sten. Og omvendt gøre sten til vand og vand til luft og luft til ånd. Det lyder som trylleri eller mirakler, men det er baseret på kosmiske kredsløbslove, som menneskene endnu ikke har kendskab til.

Den Guddom, som er selve det levende univers, hvori vi *lever, røres og er*, gør sine tanker til sten, vand og luft, og sten, vand og luft til tanker eller stråleformig materie. Alle bevægelser, al skabelse, alt hvad der foregår omkring os og i os, er i virkeligheden tankekredsløb på forskellige stadier. Det er ånd eller tanke i færd med at forme fysisk materie og derved blive til erfaring og oplevelse, altså igen til tanke eller åndelig materie. Selv bag de for menneskets fysiske sanser utilgængelige bevægelser i den "faste" mineral-materie er der tanke og hensigt.

Al manifestation eller bevægelse i hvilken form den end forekommer - som himmellegemers baner, som elementarpartiklers bevægelse i mikrokosmos eller som et jordisk menneskes tanker og handlinger - alt er det tanker, der er på vej fra deres respektive Jeg'ers åndelige stade til omformning til luft, vand og sten og tilbage til vand, luft, sten og tanke for at berige de levende væsener i universet med nye impulser og variationer af livsoplevelse. Med sin egen tankeverden og sit bevidsthedskredsløb oplever det levende væsen eller "gudesønnen" lidt efter lidt åbenbaringen af Guddommens liv og bevidsthed. Det lærer at se "det onde" som det ubehagelige gode på et særligt stadium i kredsløbet, og at intet kan gå til grunde, intet fortabes, intet kan være unyttigt, men alt er tankeberigelse, livsfornyelse og fuldkommengørelse, og dermed bliver livets højeste kosmiske facit, at *alt er såre godt*.

Fænomenet Walter Russell

(1871-1963)

Da dette blad er præget af Russells kosmogoni, vil jeg først lade ham fortælle om sig selv;

v/Walter Russell

Da jeg var 7 år, skete noget fantastisk for mig, noget ubeskriveligt vidunderligt og smukt. Jeg var ligesom hensat til en anden verden. Skiftende farver - blå, violet, orange - syntes at fylde hele rummet i og omkring mig. Jeg var ligesom opslugt af det. Så forsvandt det igen, og jeg stod som blindet og ubevægelig. Jeg havde været ved at spille marmorkugler med andre drenge og stod med nogle kugler i hånden. Men i stedet for at spille videre, gik jeg min vej.

Jeg var klar over, at *noget* var sket, men jeg forstod ikke hvad. Jeg følte en energi vibrere i mig med en sådan forstærket rytme og harmoni, en sådan skønhed og ekstase, at jeg troede noget var steget ned fra himlen - og det var der. I lang tid gik jeg omkring på markerne. Jeg klatrede op i et æbletræ og sad der i lang lang tid. Så gik jeg hjem og prøvede at få min mor til at fortælle mig, hvad der var sket for mig. Jeg fortalte hende det hele, men hun sagde bare: "Ok, hvis det ikke er gået over i morgen, vil jeg tage dig med til en læge." Men det var det.

Men effekten af oplevelsen varede i dagevis. Jeg var begyndt i skole som femårig. Nu følte jeg, at jeg ikke kunne gå i skole mere. Jeg gik derhen som jeg skulle, men jeg kunne ikke holde det ud. Jeg kunne ikke åbne en bog endsige læse i den. Så jeg vandrede bare omkring. I mange dage. Jeg følte jeg var blevet et andet væsen, noget

jeg aldrig havde kendt til før. Jeg havde fået mit første glimt af det "andet univers", et visdoms-univers hvor alt begynder og ender.

Så gik det over igen, men jeg fandt ud af, at jeg nu kunne gøre ekstraordinære ting. Jeg kunne f.eks. spille klaver forbavsende godt. Noget inde i mig syntes at tale til mig og fortælle mig, at Gud arbejdede med mig, eller med en eller anden højere kraft i mig. Jeg forstod det ikke på den tid. Jeg var bare pludselig blevet fremragende til at spille musik.

Efter en tid vendte jeg tilbage til skolen men fandt ud af, at jeg ikke mere kunne åbne en bog. Det var som om en hånd eller en mur holdt mig tilbage fra at åbne bøger. Hvis jeg alligevel åbnede en bog, var jeg nødt til at lukke den igen straks, fordi jeg blev klar over, at hvad der stod i bøgerne enten ikke var vigtigt eller noget forkert. Så jeg kunne ikke andet i skolen end blot sidde der.

Jeg blev anset for at være dum. Jeg var den kvikke dreng i klassen, der pludselig var blevet dum. Jeg kunne ikke det, der blev undervist i. Men jeg kunne gøre alt det, der krævede viden og inspiration. Folk var forundrede over, hvad jeg vidste. Det jeg virkelig ønskede at vide, vidste jeg bare.

Tiden gik, og da det atter blev maj måned, skete det igen, den ekstatiske oplevelse, men af knap så lang varighed. Dette gentog sig hvert år i maj måned, således at jeg blev klar over, at jeg var forberedt til at skulle leve et anderledes liv end det normale. Jeg blev taget tidligt ud

af skolen og begyndte at arbejde. Det var jeg glad for, fordi jeg fandt skolen meget ubehagelig og unødvendig. Hvad jeg ønskede at vide, vidste jeg.

Når oplevelsen i maj måned kom, måtte jeg isolere mig en tid fra andre mennesker. Min mor kaldte det "hans sære periode, som han kommer over", så hun var holdt op med at bekymre sig. Hvert syvende år blev oplevelsen mere intens og af længere varighed. Dette varede hele mit liv, kulminerende med den største af alle i 1921, hvor den varede i 39 dage og nætter. I den periode skrev jeg "Den Guddommelige Illiade".

Opstandelsen fra de døde

Lige før min anden store illumination, da jeg var 14 år, blev jeg ramt af en sygdom, kaldet sort difteri, som er en slags sort pest. Jeg var så syg, at lægen sagde, jeg umuligt kunne overleve, for mine lungers funktion var ødelagt. Kort efter erklærede lægen mig for død. En anden læge blev tilkaldt, men erklærede mig også for død. Så blev bedemanden hentet.

Jeg havde ingen bevidsthed om min krop, men på det tidspunkt oplevede jeg en overvældende ekstase, hvor jeg blev gennemstrålet af et alvidende lys af kærlighed. Til mine grædende forældres forundring, rejste jeg mig fra sengen, fuldstændig helbredt. Lægens undersøgelse viste, at min svage krop atter var stærk og vital. Fra da af kunne jeg gå ud af min krop, hvis jeg ønskede det.

Gud sørgede for, at jeg "opstod fra de døde", fordi jeg skulle gennemføre den opgave, jeg var forberedt til, nemlig at give hans budskab til den ny tids menneskehed.

I forordet til en af hans bøger skriver han bl.a.:

Jeg er kommet for at give oplysning og forståelse til opbygning af en ny verden, sådan at menneskene kan se med åndens øjne i stedet for kun med kroppens øjne. Jeg siger til menneskene, til videnskaben, til matematikerne: "I har kun set med kroppens øjne. Jeres lov om tyngdekraft, jeres kemi-teorier, jeres atom-model, jeres ide om et ekspanderende univers, i hvilket I har fordømt Gud til at dø varmedøden kaldet entropi, er ikke rigtig. Kom med mig og lad os med åndens øjne se, hvad universet virkelig er, og ikke kun hvad det ser ud til at være."

Vi må opbygge en ny videnskab. Derfor tog Gud mig med bag scenen, bort fra sansernes illusion, ind til universet af visdom. Med åndens øjne så jeg, hvad universet og mennesket virkelig er. Jeg så hvilke illusioner der har ført menneskene til at opbygge forkerte teorier, hvordan deres mangelfulde sanser har skabt spild og narret dem så fuldstændigt, at videnskabens bøger ser ud som om de var skrevet på Kong Athurs tid.

Dette er hvad det syntes mig, da jeg kom ud af visdommens univers, hvor jeg var i 39 dage og nætter, sådan at jeg ikke bare fik disse ting at vide, men således at jeg kunne skrive dem ned i 30.000 ord i "Den Guddommelige Illiade" til dig og hele verden.

Jesus sagde at "Gud er lys", men ingen vidste rigtig, hvad han mente. Heller ikke i dag ved man det. Nu er lysets hemmelighed afsløret for verden, af Gud gennem mig. Det vil skabe en anden verden, en anden civilisation. Nu er det lige så meget din opgave som min at blive lysets budbringer. Studer mine bøger og spred budskabet. Mange indvender, at de ikke har forstand på videnskab. Men det er ikke nødvendig. Universets principper er enkle, omend resultaterne er mangfoldige.

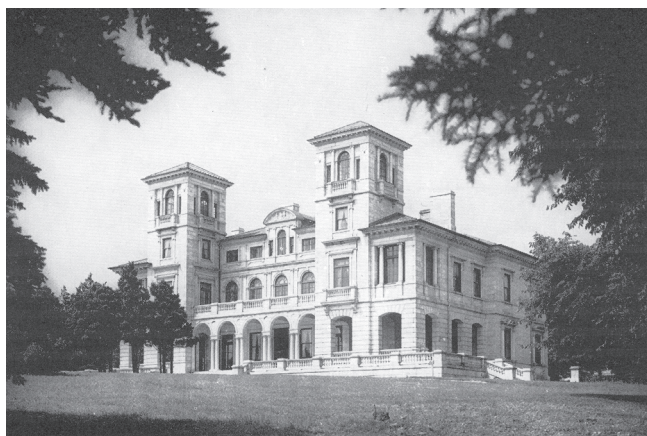
Gå ud og så lysets frø, kærlighedens frø, således at vi kan modarbejde de frø fra frygt, had og grådighed, som har ført verden ud i uføre. Vi skal skabe verden om til en verden, med en religion der indebærer virkelig viden om Gud.

VORT LOGISKE UNIVERS

v/Ruth Olsen

I Impuls nr. 2 og 3/2005 skrev jeg om en meget speciel person ved navn Walter Russell. Nu har jeg fra USA fået fat i flere af hans bøger, som jeg finder så spændende, at jeg har lyst til at skrive mere om ham og hans kosmologi. Hvordan han fik sine kosmiske indsigter, fremgår af forrige artikel. Her vil jeg prøve at give et kort indblik i hans beskrivelse af, hvordan den fysiske verden bliver til. Han fortæller nemlig i den henseende mange flere detaljer end Martinus, hvis beskrivelse jo er meget overordnet på det felt.

Jeg skal dog straks indrømme, der er mange videnskabelige udredninger, jeg endnu ikke helt forstår. Men det, jeg til nu har fattet, viser en klar logik, helt i overensstemmelse med Martinus, hvilket har overbevist mig om rigtigheden af hans verdensbillede. Om jeg så kan videregive det på en forståelig måde, er så en anden sag.

University of Science and Philosophy

Russell påviser, hvordan vor nuværende naturvidenskab på flere grundlæggende områder tager fejl. Denne viden har fået en vis men desværre begrænset udbredelse i USA, bl.a. via det "University of Science and philosophy", som han med venners hjælp fik skabt, men den etablerede videnskab har dog endnu ikke været i stand til at slippe sine traditionelle dogmatiske fejlopfattelser.

Atomkraft

Dette har hidtil haft nogle meget uheldige konsekvenser, f.eks. vedrørende atomkraft. Russell påviser med indlysende og videnskabeligt velunderbyggede argumenter i en bog fra 1957, hvorfor brugen af atomkraft kan blive

menneskets langsomme selvmord. Også Martinus har udtalt, at atomkraft er en farlig misforståelse, men Russell er mere konkret.

Uran og de andre radioaktive stoffer er at finde i den "døende" ende af de kemiske stoffers oktavsistem. Dvs de er under deres naturlige nedbrydning (udånding) og udsender derfor opløsende ekspansiv stråling. Også menneskets udånding er en slags gift, så hvis der ikke fandtes regenererende plantevækst på Jorden, ville vi dø af vor egen forgiftende udåndings-atmosfære.

Normalt findes farlige stoffer som f.eks. uran i små mængder dybt nede i Jordens hårde stenundergrund, hvor deres opgave er at virke nedbrydende for at gøre omdannelsen til muldjord mulig og frigøre stoffer til vegetationens rodnet. Når mennesket henter det op og koncentrerer det, bliver dets destruktionskapacitet kolossalt forstærket. Det er naivt at tro, denne udstråling kan kapsles inde af noget som helst, og iøvrigt er det endnu kun en begrænset del af radioaktiviteten, man er i stand til at måle.

Fordi det er en ekspansiv stråling, dvs en accelererende bevægelse, påvirker den f.eks. cellerne i vor krop til at ekspandere, dvs den er kræftfremkaldende. Radioaktiviteten øger også varmen i Jordens atmosfære, for den forsvinder ikke bare ud i det kolde rum, for kulden bremser udstrålingen. Derfra regner den ned lidt efter lidt. Russell nævner, at temperaturen på Jorden af denne grund allerede i 1957 var steget med 1 grad.

Dette er tankevækkende i en tid, hvor flere lande udvikler atomvåben, og hvor man atter taler om at bygge flere atomkraftværker, fordi man tror, man derved kan undgå de klimaforandringer, brugen af kul og olie medfører. Det er faktisk det modsatte, man opnår. Det eneste vi kan trøste os med er, at forsynet ikke vil tillade menneskeheden helt at uddø. Vi vil nå at blive klogere.

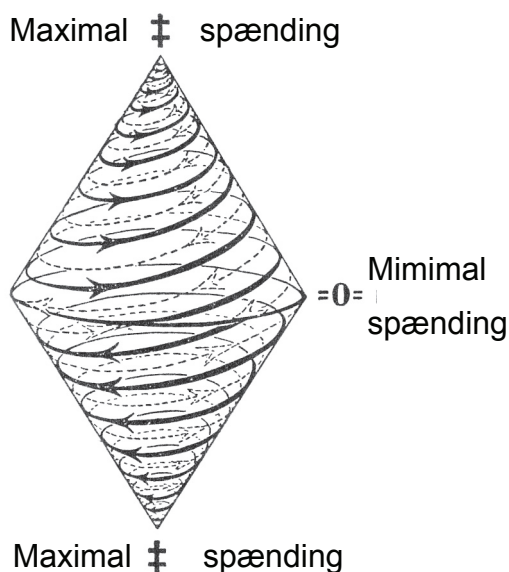
Skabelsens principper

Naturen er Guddommens sprog, siger Martinus. Altså må vi gøre en ihærdig indsats for at lære at forstå det. Forstå hvordan og hvorfor dette forunderlige panorama bliver til, som udfolder sig for vore sanser. Hertil får vi i disse tider sendt hjælp ad forskellige veje, f.eks. via en Martinus og Russell. Men det er en krævende opgave virkeligt at forstå, hvad de fortæller.

Russell begynder med at slå fast, at alt det der for vore sanser skaber oplevelsen af en fysisk verden er bevægelse, og kun bevægelse, som udgår som tanker fra Guddommens bevidsthed, som er stilhed. Også vi skaber vor verden ved bevægelse, der udgår fra vor bevidsthed, som er stilhed. Fra dette stilhedens punkt hvirvles bevægelsen, tankerne, indad og udad spiralistisk.

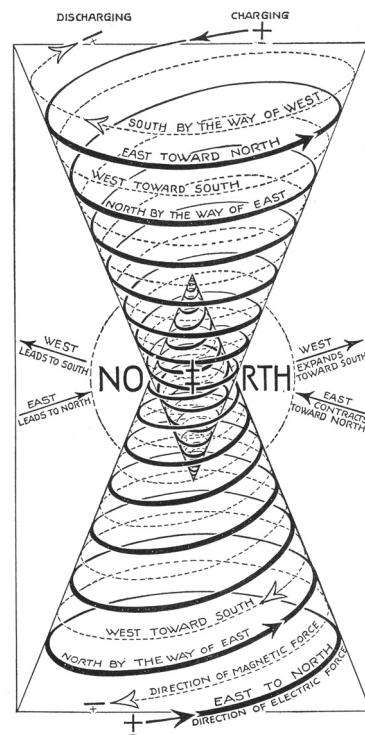
Russell skriver: *“Skabelse består i den ENEs opdeling i talløse par af modsat køn, som evigt søger at ophæve adskillelsen i genforening med den ENE.”* og *“Bevidsthed skaber bevægelse, men det er seksualisme der aktivt deler den i to modsætninger og reaktivt forener dem igen for at reproducere en ny enhed. Alt er både han og hun med skiftevis overvægt.”*

Russell kalder stilhed for magnetisme, og bevægelse for elektricitet. Den elektriske indad- og udadgående spiralbevægelse og spændingen herimellem er alt, hvad den fysiske verden består af. De modsatrettede bevægelser skaber den spiralformede rotation. Den indadgående bevægelse skaber kompression, den udadgående ekspansion. Af disse to bevægelser og forholdet imellem dem skabes de mange variende effekter, der har narret videnskaben til at tro, der findes flere slags kræfter.

Alt er aktion-reaktion, indånding-udånding, det ene af føder det andet i en evig kæde af reinkarnationer i stadig højere oktaver. Alt ånder ind og ud i en evig rytmisk periodisk gentagelse. Aktion kræver en indsats, dvs koncentration, reaktion kommer af sig selv ved at slappe af og gi' slip. Liv er aktion, død er reaktion.

Bevægelsen indad komprimerer under stadig større modstand, hvorved der opstår varme, som til sidst begynder

at stråle udad, langsomt eller eksplosivt. Bevægelsen udad øger volumen og afkøler, og ved tilstrækkelig kulde opstår kontraktionen atter. Venus er kun varmere end Jorden, fordi den er yngre og kompressionen derfor her er stærkere. Mars er kold, fordi den er ældre end Jorden og derfor har mere udadgående stråling end indadgående. Det handler ikke om afstanden fra solen, men om forholdet mellem planetens indadgående og udadgående spiralbevægelse, dvs om spændingstilstand. Jorden ligger tæt på ligevægt, derfor nærmer den sig det, Martinus kalder dens “store fødsel”.

Begge de modgående spiralbevægelser findes altid og overalt, men skiftes til at være i overvægt. I den inderste del af spiralen er den indadgående (plus) stærkest, og i den yderste del er den udadgående (minus) stærkest. Spændingen imellem dem kan være i ligevægt eller i uligevægt. Plus-overvægt i kemiske stoffer betyder, at det er alkalisk, mens minus-overvægt betyder, det er en syre. Med ligevægt er stoffet neutralt, som f.eks. kulstof. Ligevægt kalder Russell iøvrigt “biseksuel”.

Uligevægtige stoffer kan ved at finde en partner med modsat uligevægt skabe stabile forbindelser, som f.eks. når brint finder sammen med ilt og skaber vand eller natrium “gifter sig” med klor og danner salt. Alt søger mod ligevægt. Ligevægt er behag, uligevægt er ubehag. Menneskets krop helbreder f.eks. sig selv ved at søge og genfinde ligevægt.

Alt stof er indespærret bevægelse. Også vor sols bevægelser er “spærret inde”. Det er rummets ydre kulde, der holder dens komprimerede stof “inde”. Stof holdes ikke

sammen af en tyngdekraft indefra, men af den ydre kuldens hang til sammentrækning. Solen lyser og varmer, fordi spændingen her er stor mellem de to modsatte bevægelser. Jupiter er så langt i sin døende fase, at dens udadgående stråling har fået den til næsten at gå i opløsning, dvs den har øget volumen enormt og består kun af gas. Den har heller ikke mere nogen "tyngdekraft", dvs den indadgående spiralbevægelse er meget svag. Spændingsniveauet er så lavt på Uranus, at brint kun findes i frossen tilstand.

Jo kortere spiralbevægelse, jo tættere stof, og jo bredere spiralbevægelsen bliver udad, jo mere luftig, for til sidst at blive stråleformig og forsvinde ind i usynlighedens og stilhedens upolariserede lys, hvorfra den genfødes i en højere oktav. Alt bygges op ved positiv opladning, nedbrydes ved negativ afladning, der vender retning og igen bliver opladning osv. Al bevægelse gentager sig i rytmiske sekvenser.

Alt har udstråling, men atomer med lav spænding (eks. vand og kul) udstråler med lav fart, dvs er ufarlig, mens atomer med høj spænding (eks. uran og plutonium) udstråler med lysets hastighed, derfor er den farlig. Spændingen mellem de modsatte spiralbevægelser bygges højere op fra oktav til oktav, indtil den niende og sidste.

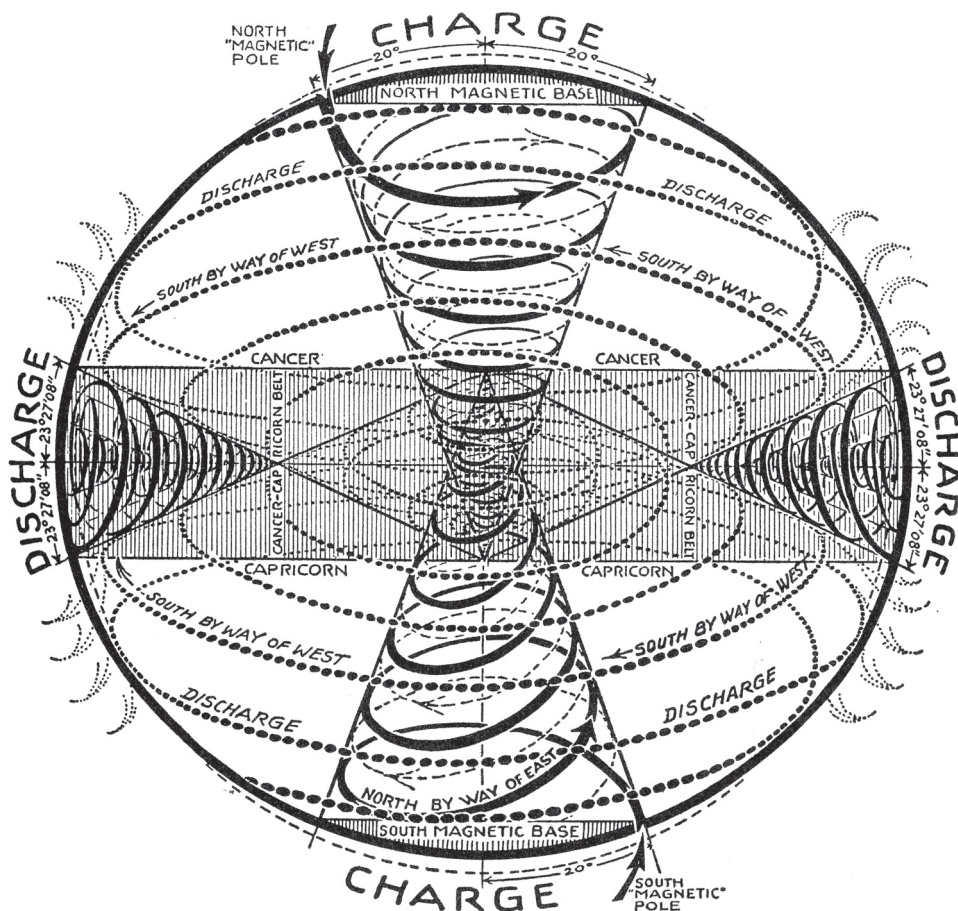
De kemiske stoffer er som et alfabet, som ni oktav af toner på et keyboard, som mennesker med tilstrækkelig viden kan kombinere om på efter ønske. Det kræver blot mere viden om, hvad elektricitet er, så vi kan spille smukt og harmonisk på det kosmiske instrument. Indtil nu har man næsten kun spillet disharmonisk. Vi kan f.eks. skabe regn efter ønske og skabe ørkener om til skov, når vi kender naturens måde at fungere på.

Når vi ved, hvad elektricitet er, kan vi skaffe os al den frie energi, vi ønsker, f.eks. ved at fremstille brint som naturen gør det. Vi kan tappe al den frie energi fra universet, vi kan ønske os. Vi skal bare vide, at universets grundlæggende energitilstand er i ligevægt, så vi må finde ud af at etablere uligevægt, hvis vi vil have skabt den bevægelse, dvs den elektricitet, der kan arbejde for os.

Vi kan alle med vor bevidsthed, dvs ved hjælp af tanker, ændre på de elektriske spændingsforhold i vor krop, specielt musklernes når vi f.eks. går. I princippet er det ikke anderledes at ændre elektriske spændingsforhold i andre stoffer, og altså derved ændre deres egenskaber, dvs at man kan materialisere og dematerialisere, når bare man ved hvordan! Hævder Russell. Det er et spørgsmål om tankekoncentration. Han materialiserede dog ikke selv noget på den måde - mig bekendt.

Dette var i meget grove træk nogle af principperne. I dem ligger uendelig mange muligheder for variationer. Hvordan skabes f.eks. illusionen af et tredimensionelt univers? Det gøres ved - så vidt jeg har forstået - ved spiralbevægelser både vertikalt og horisontalt. Der skal således altid mindst fire spiral-par til at skabe en form med bredde, højde og dybde. Og derfor findes også fire poler, siger Russell, nemlig ud over nord/syd også et øst/vest par.

Hvorsomhelst der er bevægelser, er der to poler til at kontrollere koncentration og ekspansion, men der skal åbenbart også være to poler, der kontrollerer hvor langt ekspansionen må gå, for at rotationen ikke skal komme ud af balance. Iøvrigt ændrer rotationsaksen retning, efterhånden som en planet bliver ældre og fjerner sig mere og mere fra sit ophav, solen.

Den vertikale bevægelse er stærkest under opvæksten, det giver en elipseform, modenhed er en kuglerund form, mens "alderdom" betyder at formen flader ud horisontalt ("maven vokser"), sådan som vor jordklode er begyndt på. Det samme gælder menneskets form, fordi vi skal regne auraen med! Kulstof krystalliserer i den mest perfekte form, en kubus. Russell har mange illustrerede og udviklede beskrivelser af, hvordan stofferne krystalliserer i forskellige former, men det vil føre for vidt at komme ind på her. Iøvrigt ligner nogle af hans tegninger nogle korncirkler, jeg har set billeder af!

Nogle af naturvidenskabens fejl

Det videnskaben kalder *tyngdekraft* findes ikke. Der findes felter, hvor den indadgående bevægelse er stærkere end den udadgående, men der findes ikke noget "træk indefra". Hvis det almindelige dogme om tyngdekraft var rigtigt, dvs dette med at jo større masse jo mere tyngdekraft, ville Jorden falde ind i solen og Månen falde ned på Jorden. Jordens såkaldte tyngdekraft bliver iøvrigt mindre efterhånden som den bliver ældre og den udadgående bevægelse øges. Man vejer mindre på Månen, fordi den er i sin døende fase. Vægt er i det hele taget et spørgsmål om forholdet mellem de to modgående bevægelser, dvs et spændingsforhold.

Æblet falder ikke til jorden pga tyngdekraft, men fordi det søger mod sit eget spændingsniveau, mod ligevægt. Lige søger lige. Den spænding, der holder æblets atomer sammen, svarer mere til jordens end til luftens. Ligger æblet længe nok på jorden, vil dets døende atomer opløses til gasarter, der søger opad mod deres eget spændingsniveau. Når vi kan flyde i vand, er det fordi vandets spændingsniveau ligner det, vi har i vor krop. Ude i rummet er der næsten ingen spænding, derfor vægtløsheden.

Der findes ingen *inertiens lov*. Intet bevæger sig i lige linier, alt er spiraler i spiraler. Bevægelse ændres ved påvirkning af anden bevægelse, dvs i sidste ende ved bevidsthed. Når planeter f.eks. bliver i deres bane, gætter videnskaben på, det skyldes en "startimpuls" og inert, fordi de kender kun til *virksomheder* og ikke til *årsager*. Den fysiske verden styres fra den usynlige verden, dvs bevidsthedens tankeverden, ligesom du styrer din krop derhen, hvor din bevidsthed beslutter, du vil hen.

Niels Bohrs *atom-model* har intet med virkeligheden at gøre, siger Russell. Der findes ingen protoner, elektroner osv. Der findes kun indad- og udadgående spiralbevægelser (kaldet plus og minus), som varierer i hastighed, acceleration og tæthed. Hver eneste "partikel" i et atom er både plus og minus, men med overvægt til en af siderne. Overvægt til plus kalder videnskaben protoner, overvægt til minus kalder man elektroner. Hvor de to modgående

bevægelser er nogenlunde lige stærke, dvs med neutral spænding, kalder man neutroner. Neutronerne er således en slags "ækvator", der svarer til Jordens kalmebælte, hvor der jo også er næsten vindstille.

Også "partikler" (=spiraler) i et atom skifter position dvs spændingstilstand, og de skifter mellem plus og minus (skifter køn) i rytmiske sekvenser. Derfor tror videnskaben, der er mange slags og giver dem forskellige navne. Den eneste grund til, at man tænker på de kemiske stoffer som forskellige slags er, at de alt efter position og spændingstilstand har forskellige forudsigelige egenskaber og altså forskellig virkning på vore sanser.

Spiralens indre komprimerede del er varm, den giver Russell farven rød, mens rummet udenom, det kolde der holder den komprimerede energi fanget i form, giver han farven blå. Han kalder det også et "fader-moder-princip", dvs "faderen" projicerer varmen ud, indtil "moderen" så at sige "opsluger" den og skaber form.

Der findes ingen partikel, der er "negativt elektrisk ladet". Enten er den ladet, dvs positiv, eller også er den ikke ladet. Det er ligesom et batteri, enten er det ladet eller også er det dødt. Det samme gælder vor krop, enten er der spænding i den, og så er den levende, eller også er den død. Der findes ingen negativ elektricitet, dvs "negativ bevægelse". Der findes blot forskellige bevægelsesretninger. Selvom vi kalder det nordenvind og søndenvind, er det dog stadig vind!

Det videnskaben kalder "*magnetisme*", kalder Russell for bevidsthedens kraft. Det, der i en magnet opleves som tiltrækningskraft, er elektricitetens søgen mod ligevægt, mod ophør af spænding, mod forening. Al bevægelse går mod adskillelse eller forening. Alt vekselvirker, giver og modtager. Den indadgående bevægelse, dvs stof med høj spænding, drager stof med mindre spænding med sig, som vi f.eks. ser det i en cyklon. Det der får en "magnet" til at hæve ting op, er den samme kraft som får en cyklon til at trække træer op med rode, nemlig elektricitet.

Videnskaben siger, at plus og minus tiltrækker hinanden, hvorimod plus/plus og minus/minus frastøder hinanden. Det er ikke rigtigt. To indadgående bevægelser (plus) øger hinandens acceleration, det er en samlende bevægelse, der øger sammenhængskraften. En positiv og en negativ (udadgående) bevægelse tiltrækker ikke hinanden, men giver hinanden modstand. En negativ bevægelse frastøder alt, den er en spredende bevægelse.

Jordens såkaldte "magnetfelt" er dens udstrålende afladende energi. Derfor er det størst på den side af Jorden, der vender bort fra solen. Solens udstråling vender fra at være en udadgående spiral til at være en indadgående

spiral (skifter køn), når den nærmer sig Jorden. Den kommer altså som positivt ladet og forstærker Jordens egen positive spiral, hvorved den oplades og der genereres varme. Men kun på den side af Jorden, der vender mod solen. Om natten aflades Jorden.

Lysets hastighed er ikke konstant men har alle mulige hastigheder, og *lyset rejser ikke*, det reproducerer sig selv i sekvenser hele vejen. Men dybest set, hvad er så lys? For Russell er lys den bevægelse, bevidstheden skaber ved at tænke, dvs elektricitet. Elektricitet "rejser" heller ikke, men består af en kæde af spiraler, der så at sige "reinkarnerer" og "skifter køn" konstant med ufattelig fart.

Det vi sanser som lys er det stadie, hvor de to modsatrettede bevægelser har så tilpas fart og intensitet, at vore sanser kan vekselvirke med dem. Så siger vi, det "skinner". Bevægelsens variationer kalder man frekvenser, som

Elektricitet (lys) bevæger sig gennem fødsel, død og genfødsel

i vekselvirkning med vore sanser bliver til oplevelsen af farver. Hvor modstanden fra den modgående bevægelse er vigende, dvs hvor bevægelsen udad får overvægt, hører lyset op med at skinne.

Russell kalder rummets ekspanderende bevægelse udad for "sort lys" og kalder den (f.eks. solens) komprimerende bevægelse indad for "hvidt lys". Det "lys", der er uden bevægelse, er usynligt. Det er bevidstheden og stilhedens lys. Den udadgående bevægelse kan vi ikke opfatte som lys. Det skyldes iflg Martinus, at dets vibrationsniveau ligger under vort eget og opfattes som farven sort. Når solens stråler opfattes som lys skyldes det, at dens udadgående spiralbevægelse vendes om til en indadgående, når den nærmer sig Jorden. Vi har ikke sanser til at vekselvirke med en bevægelse, der fjerner sig fra os.

Også lyd forplanter sig som inkarnerende spirallinge udefter ligesom ringe i vand. Den forplanter sig ikke ved at "skubbe" til nogle luftpartikler eller "æter". Der findes ingen "æter". Men det med lyd vil jeg vende tilbage til i en senere artikel. Der findes iøvrigt heller ikke noget "støv" i universet, der samler sig til galakser. Der findes spændingsfelter pga bevægelser, men de fleste af dem har videnskaben endnu ikke instrumenter til at måle, men de aner, de er der og kalder den vakuum-energi.

En fysikprofessor om Gud

Som fysiker, altså en mand der i hele sit liv har tjent den nøgterne naturvidenskab, stoffets udforskning, er jeg sikkert uden for mistanke for at ligge under for sværmeri. Derfor tør jeg sige følgende, efter at jeg har udforsket atomet:

Der findes intet stof i sig selv. Alt stof dannes og består kun gennem en kraft, som bringer atomets partikler i svingning og holder sammen på dem som atomets diminutive solsystem. Men da der i verdensaltet hverken findes en intelligent eller en evig (abstrakt) kraft, må vi antage, at der bag denne kraft findes en bevidst, intelligent ånd. *Denne ånd er al stofs udspring.*

Det håndgribelige, virkelige, sande er ikke det synlige, forgængelige stof, men den usynlige, udødelige ånd. Men da ånd ikke kan findes i sig selv, og enhver ånd tilhører et væsen, så er vi tvunget til at antage eksistensen af et åndsvæsen.

Men da også et åndsvæsen ikke kan opstå af sig selv, men må være tilvejebragt, så tør jeg godt i lighed med jordklodens gamle kulturfolk gennem årtusinder benævne denne hemmelighedsfulde skaber: Gud.

(Prof. Max Planck.)

Kan vi forstå muslimerne – og de os?

v/Gunder Frederiksen

Da Martinus i kraft af en rendyrket kosmisk bevidsthed konstaterede at *"Vi står alle til hver en tid på toppen af vor mentale udviklingsstige"* var det samtidig et universelt kodeord for forståelse af universel tolerance. Men naturligvis er det en kendt sag, at der er forskel på teori og praksis. Forudsætningen for forståelse er kendskab til det, man skal forstå – altså viden. Det er umuligt at forstå noget, man ikke kender. Ergo er der brug for endnu en forståelsesnøgle, nemlig oplysning – viden.

Forkælede danskere, som vi vist er, har fået en udfordring – indvandring af et fremmed folkeslag med en helt anden kulturbaggrund, en helt anden religion, en anden livsstil, ja, sågar andre spisevaner og dermed helt andre måder at tænke, føle og handle på.

Integration, tilpasning, indlevelse, forståelse er også kodeord for os og – hvis det skal lykkes: også for dem. Dybest set en udfordring til de vigtigste af alle vore evner vore sociale og humane evner. Og udfordringen er bestemt ikke mindre, hvis man er kristen, som man vel traditionelt er i Danmark, for så betragtes det som et møde mellem to religioner – mere end som mellem to kulturer. Ja, jeg vover endog at antyde, at des mere "kristen" i traditionel betydning, jo sværere må det være, for jo større er kløften og dermed udfordringen. Og hvis nogen f. eks. blandt fundamentalistisk kristne skulle nære et mere eller mindre fjendtlig forhold til muslimer, så bliver udfordringen endnu mere mærkbar. For som kristen skal man følge Jesu bud om ikke blot at elske sin næste, men sandt for dyden også sin fjende! – Så der er nok at arbejde med. Kærlighed, tolerance, forståelse, empati er jo ikke evner, man henter lige ud af den blå luft.

Fay Weldon

I sandhedens hellige navn må jeg indrømme, at man får brug for ovennævnte forståelses- og tolerancenøgler, hvis man skal fastholde positive holdninger over for muslimerne, når man giver sig i kast med Ibn Warraq "Derfor er jeg ikke muslim", en mursten på 530 sider om muslimers levevis, tænkning, tro osv.

I bogens forord giver Fay Weldon åbenhjertigt udtryk for, at den politiske og religiøse følsomhed hos muslimerne er sådan, at det opleves som provokerende blot at antyde – som det fremgår af bogens titel – "at nogen med muslimsk baggrund overhovedet skulle finde gode grunde til

ikke at være praktiserende muslim". – Med andre ord: Når man er født muslim, så skulle det være utænkeligt, at man overhovedet skulle kunne få den tanke at praktisere andet end muslimsk tro. – Det er stærke ord. Men hvorfor skulle det være så utænkeligt? Er det på grund af frygt? Eller er det, fordi Islam af de toneangivende muslimer betragtes som den eneste sande religion givet direkte af deres gud Allah? Alle andre er vantro. Samme opfattelse findes jo også inden for andre religioner?

Bogens forord af Fay Weldon er skrevet i 1993 – altså længe før de satiriske tegninger. Muslimernes religiøse følsomhed drejer sig altså ikke blot om de famøse tegninger, som først så dagens lys i 2005. Altså giver det anledning til at tro, at den religiøse følsomhed ikke blot er af overfladisk natur, men på en eller anden måde har dybere rødder.

Der er da heller ingen tvivl om, at muslimerne har et helt andet forhold til deres religion, end vi f. eks. kender det i Danmark, hvor kirkegang for langt størstepartens vedkommende er noget, der kun hører til dåb, konfirmation, vielse og begravelse. Var disse rituelle begivenheder ikke knyttet til kirkerne, kunne langt de fleste lukke.

Muslimernes forhold til deres religion

Helt anderledes er det for muslimernes vedkommende. Traditionelt har muslimer et godt sammenhold – også på internationalt plan. I deres store moskeer mødes de omkring den religion, som er hovedmotivation for deres sammenhold. Religion er en del af deres liv – langt fra den mindste. Der er rettesnor for snart sagt alt, hvad de foretager sig.

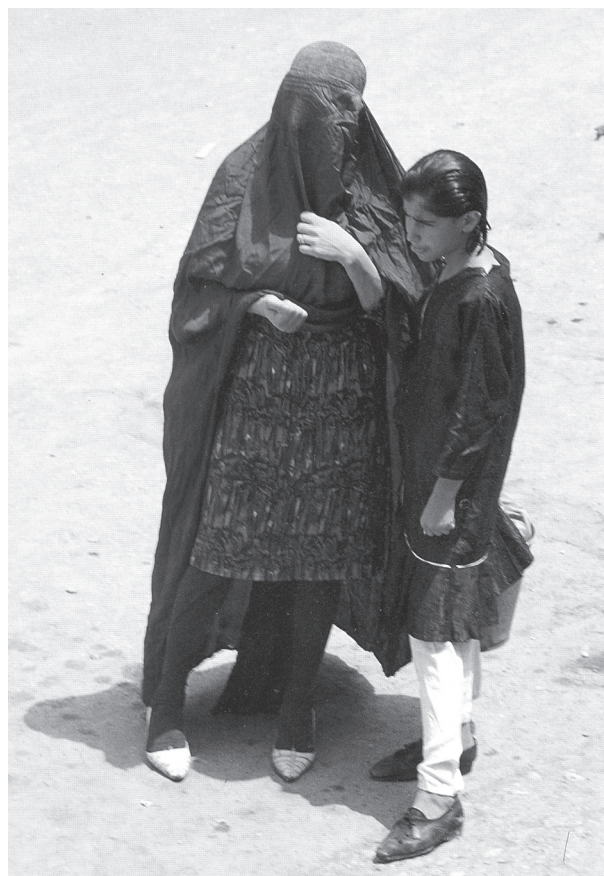
Men forståeligt nok er der så nogle, for hvem det bliver for meget. Og så bryder de ud. Vi husker alle Salman Rushdie, der skrev ”De sataniske vers”, der i fiktiv form præsenterede en hård Islam-kritik, som det Islamiske præstestyre besvarede med en såkaldt Fatwa – dvs. dødsdom mod forfatteren, som dog på grund af Vestens protester er ophævet. For mennesker, der er opvokset og indlevet i den demokratiske tankegang er det utænkeligt, at nogen blot et øjeblik kan overveje at udstede dødsdom over et menneske på grund af, hvad han/hun har sagt eller skrevet. Men fundamentalisme findes ikke kun inden for Islam. Selv i Danmark støder vi på det. Samt paradoksalt nok også i frihedens højborg USA – især i det såkaldte bibelbælte. Man kan faktisk med nogen ret tale om en tværgående skillelinje, der går mellem fundamentalisme på den ene side og frihed på den anden.

Også mange muslimer tager deres religion ret afslappet. Som bekendt har en gruppe muslimer med Naser Khader i spidsen taget initiativ til at oprette en forening for demokratiske muslimer, som ret hurtigt har fået god tilslutning. Medens initiativet hilses velkommen af det danske samfund, så vækker det modstand inden for Islam, først og fremmest fra deres præster og ledende figurer Imamerne. De betragter ikke demokrati som et gode, nærmest det modsatte – i al fald uforenelig med at være rettroende muslim, altså tilhænger af et autoritært system. – En af de sværeste hindringer for gensidig forståelse er tyrkertroen på, at ens egen religion er den eneste sande. Det begrundes som regel med, at den er direkte åbenbaret af Gud. Her glemmer man, at det ikke er et adelsmærke en enkelt religion kan smykke sig med. Kristendommen f. eks. er jo i samme grad som Islam åbenbaret af Gud. En alkærlig, almægtig og alvis Gud vil aldrig favorisere en enkelt trosretning frem for de andre. Gud har ingen kæledægge. – Og hvis muslimer vil fremhæve, at Islam som åbenbaringsreligion er af nyere dato end kristendommen, så bør man ikke glemme Martinus kosmologi, som er en endnu yngre åbenbaring – nemlig fra vor egen tid.

Madrasaer

Ibn Warraq er selv indfødt muslim, og medlemmerne af hans familie bekender sig som muslimer. I bogen beskriver han sine tidligste erindringer, der bl. a. drejer sig om hans omskæring, som må have gjort et hjerteskræende indtryk på en lille forsvarsløs dreng, især hvis det fandt sted uden bedøvelse, hvad jeg ikke tror, man kan udelukke. Han husker også sin første skoledag. Og han husker, at han lærte at læse Koranen på arabisk, som han ikke forstod et ord af. En indlæringsmetode, som vi flere gange er blevet præsenteret for via Tv-udsendelser fra muslimske lande. Omskæring er både for drenge og piger forbudt i Danmark, ligesom det er forbudt at rejse til udlandet og få omskæringen foretaget der. Det er i

realiteten en frygtelig form for børnemishandling, og må i det hele taget forventes gradvis at ophøre i alle demokratiske lande, samt i de autoritære lande i takt med den voksende frivillige demokratisering.

I de såkaldte madrassaer ser vi f. eks. drenge (ingen piger) og unge mennesker, der i en stor sal sidder på rad og række og læser højt af Koranen, medens de rokker i takt med højtlesningen af den arabiske tekst, som de ikke forstår et ord af. I en Tv-udsendelse for et par dage siden, så vi, hvorledes højtlesningen af Koranen praktisk taget fylder det meste af dagen for drengene. I et interview udtalte de, at det var godt for dem selv og for deres fremtid. Så vidt jeg ved, er det kun de forældre, der ikke har råd til at sende deres børn i private skoler, der benytter madrassaerne. Men også det vil sandsynligvis ophøre i takt med, at menneskene modnes til større frihed og evne til selvstændig tænkning.

De famøse tegninger

I Danmark var vi vidne til, at muslimerne udviste en udpræget følsomhed over for de satiriske tegninger af deres profet. Deres reaktion skal sandsynligvis ses i relation til en muslimsk tradition for billedforbud, som nærmest betragtes som afgudsdyrkelse, og som for øvrigt også optræder i Moseloven, som det andet af de ti bud: ”Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, der er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden”. (Bibelen)

Hele den muslimske verden var i oprør. Danmark var med et slag blevet verdens brændpunkt. Nu, hvor stormen efter karikaturtegningerne er stilnet lidt af, kan vi begynde at spørge os selv: Hvad har vi lært? Faktisk ikke så lidt, synes jeg. Vi har fået forvarsel om, hvor farlig religiøs fundamentalisme kan være uanset, hvor den forekommer. Men også – og det bør understreges – at det ikke i misforstået tolerance vil være hensigtsmæssigt ukritisk at bøje sig for fundamentalistiske synspunkter – heller ikke inden for vor egen religion. Vi skal ikke blive tosse gode. Det vil heller ikke blive respekteret af muslimerne selv. Så godt vi kan, må vi stile efter, hvad der også på lang sigt er den mest humane, men også logiske løsning. Mennesker, der flygter fra et undertrykkende styre eller fra bundløs fattigdom og elendighed, skal vi tage imod med åbne arme. Og så må vi håbe, at vort demokratiske eksempel smitter af. I en realistisk betragtning vil jeg mene, at indvandringstempoet til vort lille land må reguleres, så det sker i en hensigtsmæssig takt, da det i modsat fald kan give anledning til uro og yderligere grøftegraveri.

Kulturkløft

Når muslimer f. eks. kun vil spise Halalslagtet kød, som jo er kød af dyr, som ved den specielle slagtemetode udsættes for grov dyremishandling, så bør vi ikke bøje os for det. Et hensigtsmæssigt svar kunne være, at servere vegetarmad f. eks. i børnehaver og skoler til såvel danske som muslimske elever. Ja, man tjener ligefrem et tredobbelte formål: at fremme det livgivende princip, at undgå splid om slagtemetode samt give børnene en fællesskabsoplevelse ved at alle spiser samme slags mad.

Men der er flere områder, hvor kulturkløften kan give problemer. Medens vi har mere end 100-årig tradition for demokrati med tilhørende tænke- tale- og trykkefrihed, så er Islam uforenelig med demokrati og menneskerettigheder. Islam er ved roden et autoritært samfundssystem uden adskillelse mellem religion og politik. Koranen er rettesnor inden for offentlige og private områder.

Ibn Warraq skriver herom: "Islam prøver at lovgive om hver eneste aspekt af en enkel persons liv; individet er ikke frit til selv at tænke eller bestemme, men er nødt til at acceptere Koranens bogstav, således som de retslærte ufejlbarligt har tolket den. Islamisk lov fornægter kvinders og ikke-muslimske religiøse mindretals rettigheder. Hedninge og ikke-troende vises ingen tolerance: de får valget mellem døden og omvendelse til Islam. Jøder og kristne bliver behandlet som anden classes borgere. Som følge af læren om Muhammed, som den sidste af de sande profeter og om Islam som den endegyldige og mest fuldkomne åbenbaring fra Gud, bliver muslimske sekter såsom ahmadiyyaerne forfulgt og fysisk overfaldet." (s. 274). I sandhedens interesse bør tilføjes, at der er flere eksempler på, at protester fra Vesten har forhindret eksekvering af en dødsstraf. Ibn Warraqs dom er efter min

mening udtryk for en overdreven generalisering. Dertil kommer, at sådanne yderliggående synspunkter så vidt vides kun deles af en meget lille minoritet, som endog må forventes at blive stadig mindre i takt med mødet med demokratiske kulturer.

Kvindeundertrykkelse

Kvinder betragtes traditionelt som mindre værd end mænd. De har færre rettigheder og pligter. Også med hensyn til blodpenge, afgivelse af vidneudsagn og arveret, tæller kvinder kun for halvdelen af en mand. Og med hensyn til ægteskab og skilsmisse er kvindens udsagn mindre fordelagtig end mandens. Om tørklædet også er udtryk for undertrykkelse har været genstand for debat herhjemme. Nogle af dem fremhæver, at det tvært imod er udtryk for frihed. Hvor velbegrundet det er, tør jeg ikke udtale mig om.

Islam er uforeneligt med demokrati. Traditionelt betragter muslimerne kun demokrati som menneskeskabt i modsætning til Guds lov, som de har fået adgang til gennem Muhammeds åbenbaringer, og er derfor ikke gyldig. Og når man vi her i Danmark oplever den danske muslim Khaders planer om at starte en forening af "demokratiske muslimer", så betragtes det af de fundamentalistiske imamer nærmest som forræderi mod Islam. Der er et klart modsætningsforhold mellem muslimsk tro og praksis på den ene side og vort sekulære samfund på den anden. Muslimerne værdsætter ikke menneskerettighederne, som Vesten bekender sig til. De er "kun menneskeskabte". Islam holder sig til Guds lov, som står over menneskenes lov. Den troende skal opfylde sine forpligtelser over for Gud, men nyder ingen "rettigheder eller friheder sådan som det forstås efter det moderne menneskes tænkning, tro og sædvane". (s. 277)

En af muslimforskerne ved navn Mayer viser, hvordan konservative muslimer med henvisning til den islamiske lov sharia "nægter at anerkende kvinder som ligeværdige mennesker, der har krav på de samme rettigheder og friheder som mænd. Kvinder forventes traditionelt "at adlyde deres mænd, opdrage børnene, blive hjemme og helt holde sig væk fra det offentlige liv. Kvinden har ikke lov til at udvikle sig til et selvstændigt individ, få uddannelse eller arbejde". Også på dette område hører man imidlertid om begyndende opblødning.

I en artikel i Politiken anden sektion den 13. april 2006 s. 8 fortæller teologen Katrine Winkel Holm om et interview med imamen Fatih Alev, hvor emnet var stening af kvinder. Det hedder her: "Han vedgår, at straffen er brutal og grusom, men det er irrelevant for *"vi går ofte galt i byen, når vi lader vort eget skøn bestemme, hvad der er rimeligt og urimeligt. Stening af utro kvinder er simpelt hen en uløselig del af shariapakken"*. Et kedeligt udtryk for nedvurdering af individets evne til at tænke. At Alev personligt finder straffen grusom er underordnet, for det

er Allah, der har givet loven. Den rettroende muslim har ikke noget valg. Det er den lov, Fativ Alev drømmer om, at det islamiske samfund skal bygges på. Og som vel at mærke skal virkeliggøres i Danmark, den dag muslimerne er mange nok. – Det er den slags tanker, der skaber angst hos forholdsvis fredelige danskere. – Men selv om vi ved, at der kommer stadig flere muslimer til Danmark, så tvivler jeg stærkt på, at Fativ Alevs drøm går i opfyldelse. Vi er ikke passive ofre for andres stormagtsdrømme.

Muhammed

Den muslimske tro blev stiftet af Muhammed i årene 610 – 632, og troen bredte sig ret hurtigt.

Håndbog i Verdens religioner skriver herom: ”*Muhammed har overalt, hvor det var muligt, søgt at nå sine mål med det gode. Kun hvor han følte, at man trådte Allahs sag, sådan som han nu måtte opfatte den, for nær, har han ikke kunnet bøje af og har da ikke sjældent benyttet midler, som de gamle arabere ingenlunde var ukendte med. Efter traditionen var godhed og venlighed hans adelsmærke. Han har haft hjerte for de svage og fortrykte og en enestående evne til at vinde mennesker for sig. Hans nærmeste medarbejdere og hans menighed nærrede dyb hengivenhed for ham og tillid til ham*”. Beskrivelsen falder i tråd med en tilsvarende personbeskrivelse i en Tv-udsendelse d. 22.04.06

Det beskrives, at han modtog åbenbaringer direkte fra Allah, som blev grundlaget for det hellige skrift Koranen, som er muslimernes bibel. Den muslimske tro har fået stor udbredelse.

Den udstrakte sig over Egypten, Mellemøsten, og Nordafrika til Spanien og Forindien, men har også fodfæste i store dele af den øvrige verden. Dertil kommer, at tilslutningen er i vækst - måske i kraft af, at muslimer næsten altid gør sig meget synlige, hvor de er. Hvor det traditionelt anbefales den kristne at ”bede i sit lønkammer”, så foregår den muslimske bøn offentligt på torve og pladser der er indrettet til det, og iflg. koranen skal muslimer bede 5 gange dagligt. Og som vi ser i TV kaldes der højt og larmende til bøn fra de høje og flotte minareter.

Kunst og videnskab inden for Islam

Muslimer har et strengt forbud mod kunstneriske gengivelser af menneskekroppen, da det betragtes som afgudsdyrkelse, hvorfor deres kunstneriske udfoldelser i stedet har drejet sig om ornamentik, arkitektur og kunsthåndværk, hvor de har fremvist smukke og glørværdige resultater.

Også inden for videnskab har muslimerne sat sit præg. Vi kan f. eks. takke dem for titalssystemet og nullet, hvilket har haft stor betydning for matematik. Men også inden for kemi, fysik, astrologi, og senere astronomi, har de

gjort sig bemærket. I fortiden har muslimerne skabt en høj og anset kultur, men befinder sig i nyere tid nærmest i skyggen af den kraftige vestlige videnskabelige og økonomiske udvikling. Der er næppe tvivl om, at det af muslimerne opleves som utilfredsstillende al den stund det ikke er nogen hemmelighed, at visse fremtrædende muslimer stadig har drømme om oprettelse af det såkaldte kalifat – et verdensomspændende muslimsk rige. – Det vil sige, at den stilling, Vesten indtager med USA i spidsen, er en torn i øjet på rettroende muslimer. For dem er USA, den store satan. Førertøjen skal bæres af Muhammed og ikke de vantro.

Islams udbredelse

Når Islam har fået den udbredelse, den har, så må det nok delvis være udtryk for, at et tilsvarende antal mennesker er på bølgelængde med dets tankegods, men sikkert også i nogen grad de indre farer, det indebærer at melde sig ud. Også i Danmark er der mennesker, der konverterer til Islam, selv om det kan være svært at forstå, at nogle vil skifte et demokratisk system ud med et autoritært. Men måske der er unge rodløse danskere som oplever et større familiesammenhold hos muslimerne end de kender i deres egne omgivelser. Dertil kommer at ungdommelig forelskelse jo ikke kender til etniske eller religiøse grænser. – Og for en eksperimenterende ungdom kan det sikkert være spændende at prøve noget andet. Eventyrlyst har alle dage hørt ungdommen til.

Der er naturligvis en kosmisk mening med den kulturblanding, der finder sted. Det er utvivlsomt helt i overensstemmelse med en overordnet guddommelig plan, som i sidste instans drejer sig om blanding af alle jordens etniske identiteter, som de manifesterer sig i de forskellige kulturer. Hvordan resultatet af en sådan ”smeltedigel” vil blive, er det svært at spå om. Men en kulturel deroute bliver det ikke – tvært imod. I betragtning af menneskehedens fortsatte udvikling bort fra fundamentalisme og tro mod større vægt på logik, næstekærlighed og frihed peger alt på, at der i fremtiden vil være stadig flere moderne mennesker, der retter deres opmærksomhed mod Martinus kosmologi, hvor kærlighed og logik går hånd i hånd med hinanden. Vi er alle uanset religion eller livsanskuelse på vej til det rigtige menneskerige, selv om vi kun i princippet følger samme vej: ”via dolorosa” (smertens vej). Den eneste, der med sikkerhed fører til målet.

Frihed

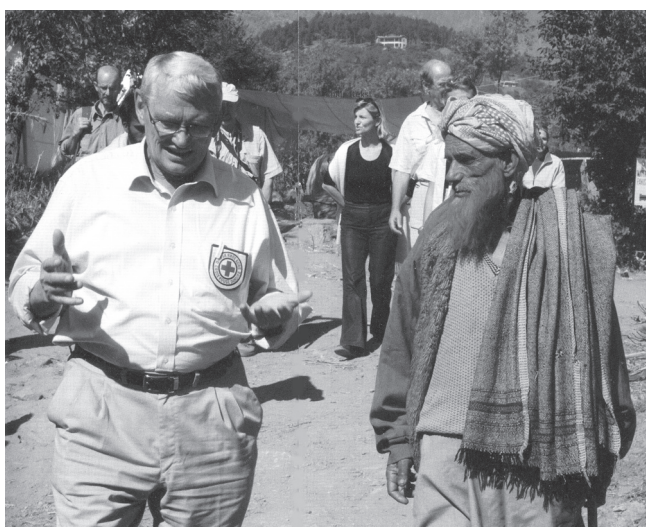
Under den kolde krig var verden i politisk henseende delt i to lejre: På den ene side stod Sovjetunionen, hvor staten og fællesskabet stod over individet og friheden, på den anden USA, som frihedens fanebærer med konkurrenceprincippet, grænsende til en ”alles kamp mod alle”. Da jeg på et tidspunkt var i den heldige situation at være

i selskab med Martinus, spurgte jeg hvilken af de to lejre, der var mest i pagt med de kosmiske principper? Svaret faldt klart og utvetydigt: **friheden** – og begrundelsen var lige så klar: Det er den hurtigste vej til udvikling mod det ”rigtige menneske”.

Går jeg galt i byen, hvis jeg mener, at vi med lidt tankesmidighed kan overføre dette svar fra en kosmisk bevidst Martinus til situationen i dag? – Vurder selv!

Og så til overskriftens spørgsmål: Kan vi forstå muslimerne – og de os? Det er det spørgsmål, hver enkelt af os må stille sig selv. Måske det kan hjælpe, hvis vi erindrer Martinus, hvor han sagde: *”Hvert enkelt individ står til hver en tid på toppen af sin udviklingsstige”*. Det er muslimernes og vort fællesskab og baggrund for forståelse.

Hvorfor mødet med Islam? Der er jo en mening med alt, hvad der sker. Og her er dette møde ingen undtagelse. Som jeg ser det, er der tale om en dobbelt læreproces. Og der er nok at lære – først og fremmest forståelse, tolerance, næstekærlighed. Og det gælder naturligvis på begge sider. I den stående debat fremhæves undertiden danskernes selvtilfredshed. – Jeg synes det er svært at vurdere. Men er det rigtigt, så har den i al fald fået et knæk via reaktionen på profettegningerne. Så det har nok været den kosmiske mening med de famøse tegninger? Som flittig avislæser synes jeg også, det er meget svært at slippe uden om de mange – faktisk daglige udtryk for selvkritik, som er møntet på snart sagt alle sider af vor tilværelse. Så hvis det er udtryk for en begyndende kollektiv ydmyghed, så kan den hilses med glæde. Som bekendt hedder det fra vor tids største vismand: *Ydmyghed er vejen til visdommens port*.

Fremtiden

Hvor der er voldsepisoder forbindes det ofte med muslimer. Måske reagerer de på manglende accept fra vor side, eller som i Israel kan det være deres svar på oplevelse af undertrykkelse. Alt sammen tegn på manglende forståelse og dermed dialog.

Men hvordan ser fremtiden ud for vort forhold til muslimerne? Medens tegningstriden var allermest varm, vidste ingen, hvilken vej det ville gå. Ville modsætningsforholdet eskalere eller ville striden tone ud. Heldigvis oplevede vi flere og flere forsøg fra begge sider på at bilægge striden. Det globale billede anno 2006 er utvivlsomt også, at langt det største flertal af verdens befolkning er mætte – eller sikkert overmætte af krig. Verdenshistorien er én lang historie om krige, krige og atter krige. Og hvad fører de til? Det må forventes, at en gradvis erkendelse af, at ingen kan skabe fred via krig, efterhånden vil brede sig. Samtidig med disse dyrekøbte erfaringer sker der stigende oplysning gennem skoler og læreanstalter samtidig med at mange humane hjælpeorganisationer arbejder på at forbedre levevilkårene for mange mennesker i fattige lande. Trods lokale tilbageslag går den globale udvikling i positiv retning. Gud mølle maler langsomt, men maler...

Dette først og fremmest i kraft af at guddommelige love og principper med usvigelig sikkerhed arbejder på en omskabelse af de såkaldte jordmennesker til rigtige mennesker – det vil sige mennesker med intellekt og følelsesliv i harmonisk balance. Og her er netop de mest smertelige oplevelser, som det jo ikke skorter på i det globale billede, de væsentligste udviklingsfremmende faktorer. I kraft af skæbneloven og loven om reinkarnation som i logisk og guddommelig hensigtsstyret samarbejde belærer hver enkelt individ om virkningerne af vore handlinger på godt og ondt, vil ”mennesket i Guds billede”, som bibelen forudsagde, gradvis blive mere og mere synligt, og det bliver stadig mere klart, at efterhånden som udviklingen skrider fremad, vil vi genkende og forstå Martinus, hvor han sagde: **ALT ER SÅRE GODT**.

I en sådan forståelse er det væsentligt at erindre sig, at også Islam ligesom kristendommen er direkte åbenbaret af Gud og naturligvis i samme grad har Guds store kærlighed. Gud elsker Muhammed, ligesom Gud elsker Jesus. Gud sendte Jesus som et forbillede eller eksempel til efterfølgelse for menneskeheden. Al verdens mennesker blev her præsenteret for kærlighedens store kraft, da Jesus opstod fra de døde. Jesus hovedbudskab bestod i, at han var i stand til at tilgive sine fjender, selv om han led af de værste tænkelige lidelser.

Muhammed havde et helt andet budskab, som gik ud på, at man også skal være aktiv og beskæftige sig med samfundet – ja, endog gå i krig, hvis der ikke er andre muligheder. Derved supplerer de to guddommelige åbenbaringer hinanden. En dyb forståelse af denne konklusion vil være en nøgle til forståelse og dermed fred religionerne imellem.

JUDAS-EVANGELIET

v/Ruth Olsen

Biblen har kun 4 evangelier, og dog siges der at eksistere ca 33. Op til påske (meget passende) blev der offentliggjort endnu et, Judasevangeliet, der fik megen omtale i medierne. Det var i en sørgelig forfatning, da det endelig kom i de rette hænder. Der mangler derfor så mange linier, at det er svært at få ret megen mening ud af det. Det vigtigste budskab var vel det, at Judas ikke var den usle person, eftertiden har gjort ham til. Hvad Martinus jo også har fortalt os. Men der sættes åbenbart for tiden ind på at få undergravet kirkens autoritet, også ved på denne måde at sætte spørgsmålstejn ved dens dogmer.

Jeg vil citere og kommentere noget fra dette skrift, og bagefter tage noget om Judas fra andre kilder, især fra Martinus.

Judas-skriftet indledes med ordene: "Den hemmelige beretning om den åbenbaring, som Jesus talte med Judas om i en uge tre dage før, han fejrede sin bortgang." At Jesu bortgang omtales som noget, der skulle "fejres", tyder på at det var en vigtig men slet ikke sørgelig begivenhed, det drejede sig om.

Videre står der: "Da Jesus viste sig på jorden, udførte han mirakler og store undere for menneskeheds frelse. Og da nogle gik retfærdighedens vej mens andre gik i synd, blev tolv disciple udvalgt. Jesus talte med dem om mysterierne bag verden, og om hvad der skulle ske ved de sidste tider. Ofte viste han sig ikke for disciplene som sig selv, men færdedes blandt dem som et barn." Mon det betyder, at de skelnede mellem, hvornår han havde kosmisk bevidsthed, og når han havde "slået den fra"?

En gang spurgte Jesus dem, om de vidste, hvem han virkelig var, for "sandelig siger jeg jer, ingen i jeres generation kender mig." Det blev disciplene fornærmede over. Da Jesus så deres mangel på forståelse, sagde han til dem, at hver af dem, der havde styrke til det, skulle lade det perfekte menneske stå frem og vise sig for ham. Det sagde de alle de havde, men turde alligevel ikke stå åbent frem, bortset fra Judas.

Han turde dog ikke se Jesus i øjnene og vendte ansigtet bort. Judas sagde til Jesus: "Jeg ved, hvem du er, og hvor du er kommet fra. Du er fra det udødeliges rige Barbelo. Jeg er ikke værdig at nævne navnet på den, der sendte dig." Da Jesus så, at Judas kunne "reflektere over ophøjede ting", ønskede han at tale med ham under fire øjne for at fortælle ham om "mysteriernes kongerige". Han sagde til Judas: "Du vil være i stand til at nå det, men du kommer til at sørge meget. For en anden vil skubbe dig til side, for at de andre disciple kan komme i overensstemmelse med deres gud."

Det sidste tolker jeg som, at de andre disciple har en anden og forkert opfattelse af Gud. Ellers er dette afsnit tolket som Jesu advarsel til Judas om, at den opgave han påtager sig vil få de andre til at tale ondt om ham og udelukke ham fra disciplenes kred.

Næste dag spørger disciplene mistænksomt, hvor Jesus har været og hvad han har foretaget sig. Jesus svarer: "Jeg tog til en anden større og mere hellig slægt." Så vil disciplene vide, hvad der er større og mere hellig end den, der er nu i dette rige. Så

smiler Jesus og siger: "Sandelig siger jeg jer, ingen født i disse tider vil se den slægt, og ingen engleskare vil herske over den, og ingen jordisk født kan sammenlignes med den." Så kommer mange manglende linier, men det ser ud, som om Jesus taler om fjerne kommende slægter, der vil være mere humane.

En anden dag fortæller disciplene om en drøm eller vision, de har haft, hvor de så et stort hus med et alter, hvor 12 præster ofrede kvæg, kvinder og deres egne børn, begik drab, hvor mænd sov med andre mænd, og anden syndighed. Alt sammen blev begået i Jesu navn. Jesus fortæller dem så, at det er hvad der vil ske. Ugerninger vil blive begået i hans navn. De tolv præster var dem selv. Kvæget der blev ofret var de mange folk, der vil blive vildledt ved alteret, alle slags hyklere og syndere ville begå uret i Guds navn. Utallige ville fejltagelsernes præster være, men Herren, der styrer universet, vil gøre dem til skamme. Og trods utallige manglende linier synes Jesus til sidst at forsikre dem om, at alt vil ende godt.

Også Judas, som her kaldes den 13. discipel, har haft en drøm, som han fortæller Jesus. I den så han 12 disciple forfølge og stene ham. Men så blev han løftet op til et vidunderligt sted. Jesus svarer, at et så guddommeligt sted har ingen jordisk fødte mulighed for at komme, det er kun for de, der skal forblive og hvile i højere riger. Mellem brudstykkerne synes Jesus at sige: ”Du vil være den 13. og du vil blive forbandet af kommende slægter, men du vil komme til at herske i de sidste tider.” (Apropos eventyrenes uheldige 13. person!)

Jesus siger derefter til Judas: ”Kom, jeg vil lære dig om hemmeligheder, ingen nogensinde har set. For der findes et stort og evigt rige, hvis grænser ingen engel har set, hvor den store usynlige ånd findes, som intet øje har set, som intet hjerte endnu har forstået, og som aldrig er blevet kaldt ved noget navn.” Derefter kommer noget, der mest ligner en skabelsesberetning af en eller anden gnostisk variant, om antal af himle og engle osv. Skriftet slutter med den kendte historie om, at Judas går til ypperstepræsten og angiver Jesus.

Diskussionerne om dette såkaldte ”Judas-evangelium” har været meget lidt spændende. Kirken afviser selvfølgelig, at det har nogensomhelst betydning. Den påstand, som nogle har været fremme med, at skriftet viser der var et aftalt spil mellem Jesus og Judas om den angivelse til ypperstepræsten, afviser de fleste. Men lad os se, om vi kan finde belæg for det andetsteds.

Andet kildemateriale

Det der kaldes ”Urevangeliet” blev fundet i et buddhistisk kloster i Tibet i 1800-tallet, udgivet på engelsk af Ouseley i 1899 og oversat til dansk og udgivet af Klaus E. Berger i 1988 (forlaget Ikan). Det skulle være skrevet af en eller flere af disciplene og virker faktisk ægte nok, for hvad der står her om Judas, svarer meget godt til det, Martinus har sagt.

I kapitel 75 (om det sidste påskemåltid) står der, at Jesus idet han rækker et brød til Judas siger; ”Hvad du vil gøre, gør det snart”. Efter påskemåltidet samles de tolv disciple til en runddans med Jesus i midten (som efter ældgammel religiøs skik, se artiklen ”Guds legemliggjorte stedfortræder” i Impuls 1/2006). Imens går Judas til Kajfas, der ikke virker særlig interesseret i at pågribe Jesus, han er nærmest imod fordi det er påske, og spørger, om han virkelig fortjener det. Det må Judas overbevise ham om.

På vejen ud fra Kajfas, står der en mand, som spørger Judas, om han tror, de vil slå Jesus ihjel. Og Judas svarer: ”Nej, for han vil gøre et under og befri sig fra deres hænder, ligesom da de i sin tid opirrede sig imod ham i Kapernaums synagoge og førte ham op på bjergets top

for at styrte ham på hovedet ned. Gik han da ikke midt igennem dem og slap uskadt bort? Han vil sikkert også denne gang undslippe dem og bekendtgøre sig åbent og oprette det rige, som han har talt om.” (kap. 76)

Judas får en gruppe mænd med sig ud til Getsemane Have for at anholde Jesus, som straks giver sig til kende. Det ”judas-kys” var altså slet ikke nødvendigt! Mændene falder baglæns om på jorden, så Jesus endnu engang må spørge, hvem de søger. Og da han igen giver sig til kende, falder de atter baglæns om på jorden. For tredje gang spørger Jesus dem, hvem de søger, og for tredje gang siger de ”Jesus af Nazaret”, og Jesus fortæller for tredje gang, at det er ham.

Dette ligner umiskendeligt et ritual, et traditionsbundet spil. Han afviser Peters forsøg på at forsvare ham ved at henvise til, at det nu engang skal ske, som profeternes skriftord har sagt. Fire disciple, heriblandt Judas, følger med Jesus til ypperstepræstens palads, står der. Det tyder på, at Judas har den rene samvittighed.

I *Mattæus-evangeliet* står der i kap. 26.24-25 at Jesus ved påskemåltidet siger: ”Menneskesønnen går bort, sådan som det står skrevet om ham, men ve det menneske, ved hvem menneskesønnen bliver forrådt.” -Og videre: ”Men Judas, som forrådt ham, tog til orde og spurgte: ”Det er dog vel ikke mig, Rabbi? Du har selv sagt det.”

Dette er jo en mærkelig ordveksling. Hvad mon der oprindeligt kunne være ment? Måske kunne Jesus have ment, at det var den, der forrådt hans budskab, han udtalte ve over. Alle de bestialske overgreb, der i tidens løb er udøvet i Jesu navn.

I vers 50 hvor Judas giver sit kys, siger Jesus til Judas: ”Ven, gør det, du er kommet for”. Selv hos Mattæus aner vi altså et aftalt spil.

Martinus om Judas

For Martinus er personerne i Bibelen i høj grad symbolske roller, som vi kan spejle os i og i dem genkende træk fra os selv. Han har dog ikke accepteret den rolle, eftertiden har givet Judas, for en person, Jesus udvælger som sin discipel, kan ikke have så dårlig en karakter. I et foredrag d. 15/7-1937 om ”Tærskelens vogter” siger han følgende om Judas:

”Tro endelig ikke at han var nogen ”bandit”, således som man nærmest søger at give det udseende af i de overleverede beretninger. Tro heller ikke det var de tredive sølvpenge, der fik Judas til at forråde Jesus. Nej, Jesu disciple var ikke en samling ”banditter” eller ”gniere”. De var en gruppe væsener, der var nået så langt frem i udviklingen, at der var naturer i dem, der gjorde dem

modtagelige og begejstret for lyset og bevirkede, at de var i lyset, kom til at leve side om side med verdensgenløseren, blev hans personlige venner.

Og tror man ikke, at disse væsener var overordentlig lykkelige ved dette venskab? Med hensyn til Judas, da skal man ikke tro andet, end at han handlede ud fra de for ham bedste og ædleste forsætter. Men havde han da ikke forstået i forvejen, at hans handling uundgåeligt ville bringe denne forfærdelige mishandling over verdensgenløseren? Ak nej! Det havde han i sandhed ikke forstået.

“Tærskelens vogtere”: hans egne ufærdige naturer, hvilket altså i dette tilfælde vil sige hans stærke begær efter at få vist verden, få vist sin skeptiske familie og sine tidligere venner sin Mesters storhed, havde forlængst foregøglet ham, at “Guds søn” var almægtig og dermed fysisk urørlig. Og at alle, der ville lægge hånd på ham, måtte blive slået af lammelse, og verdensgenløserens storhed og guddommelige herkomst dermed, ved hans (Judas’) handling, blive åbenbart og afsløret for al folket.”

Og lidt længere fremme i artiklen: “Her er vi ved årsagen til hans selvmord. Som det gode og udviklede menneske han ellers var, og som havde bevirket, at han var blevet verdensgenløserens discipel, kunne han ikke bære at se sin handlemådes konsekvenser, dens nøgne og sande virkelighed, kunne ikke udholde at se sin elskede Mesters forfærdelige tortur og mishandling.”

I den lille bog *PÅSKE* skriver Martinus i kap. 9 også lidt om Judas, nemlig om der hvor han vågner op efter sit selvmord i den forgård, hvor de som går over med ulykkelige tanker befinder sig: “Vi genfinder Judas her mellem dem, som er mest ulykkelige. Men hans ædle anger og ønske om tilgivelse i forbindelse med alle de andre ulykkeliges kvaler skulle snart blive observeret af den utrættelige Mester.

Gennem samvittighedens mørke kvaler, gennem melankoliens og sorgens grå tungsind, uden udsigt til nogen sinde at få fred i sit sind, midt i en ørken af ulykkelige sjæle, stirrer Judas ud over dette håbløshedens øde. Men hvad var det? - Pludselig stivner hans blik. Det var ligesom han i det fjerne øjnede et lille lysende punkt. Det kom nærmere og nærmere. Nu antog det mægtige dimensioner, blev synligt som en stor glorie, bølgende hid og did. En vidunderlig dejlig fornemmelse, som han ikke før havde følt mage til, betog ham. Han mærkede, at noget guddommeligt, uudsigeligt nærmede sig.

Og nu - som en opadgående sols lyse morgendæmring vibrerede det hen over denne de ulykkelige sjæles håbløse nat: *Kommer hid til mig alle I som er besværede, og jeg skal give eder hvile.*

Judas stod som fastnaglet til stedet. Det var jo hans Mesters stemme. Var det virkelig muligt, at denne lysende skikkelse midt i den strålende kæmpeglorie var håndværkeren fra Nazaret, var den mand man på jorden havde anset for at være gal, være en fanatiker, en falsk profet, en oprører, en lovbrøder, et individ, mere værdig til dødsstraffen end de almindelige røvere og mordere? - Jo! - Her var ingen fejltagelse mulig.

De kendte træk lyste med usigelig klarhed, ja endog hænderne kunne Judas genkende, men de bar mærker af - korsfæstelsen. Og som et lyn dukkede erindringen om hans egen andel i dramaet frem. Påny formørkedes hans sind. Og i fornemmelsen af hans egen uværdighed til at være i Mesterens nærhed forsøgte han at flygte. Men da var det forsent. Mesteren var kommen for nær. Hans kærlighed afskar ethvert flugtforsøg, ethvert tilbagetog.

I næste øjeblik knugede verdensgenløseren sin ulykkelige discipel til sit bryst. Og gennem rummet lød: *Jeg er kommen for at søge og frelse de fortabte.*”

Med det nyfundne Judas-evangelium skulle Judas omsider være blevet rehabiliteret - bare ikke for kirkens folk! Det er åbenbart for svært at give afkald på dogmer.

Udsnit af Rembrandts
Den fortabte søn vender hjem,

OM HJERTET, SINDET OG SJÆLEN

v/Søren Olsen

"Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind. Dette er det store og første Bud. Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv." (Matt. 22,37)

Hjerte, sjæl og sind – det er ikke nogen nem sag at overføre disse begreber til Martinus symbolet "Det levende væsen"!

"Hjerte" er selvfølgelig et symbol på noget følelsesmæssigt dybt, rent, hengivent, inderligt og ægte. Det fortæller også om det fysiske hjertes tætte tilknytning til følelseslivet. Begrebet "hjerte" er et godt eksempel på, hvor svært det med sprog er. For 2000 år siden forstod mennesket ikke hvad næstekærlighed i sin færdige form indebærer af personlig åndelig forvandling. Tror man på den gammeltestamentlige vrede, straffende, partiske, strenge Gud, der kræver ofringer, er der lukket af for at forstå både Gud og næstekærligheden. Den gamle gudsopfattelse bliver netop et billede på, hvad der dominerer i menneskets hjerte, sind og sjæl, derfor får vi Gud skabt i menneskets billede. Mennesket dengang havde eksplosive hadske og partiske følelser side om side med hengivne, ydmyge og gudfrygtige følelser – ligesom mange i dag. Også for os, der har læst Martinus, er næstekærligheden i sin endelige form en forestilling i langt højere grad end en personlig egenskab.

Vores følelsesliv er under konstant forvandling, og med denne indre forvandling vil vi efterhånden kunne lægge nye dybder, detaljer og facetter til forståelsen af ordene. "Den rene af hjertet" kan se meget mere end den med et "grumset hjerte". Martinus kalder "hjertets renselse" for intellektualisering af følelseslivet. Tanke- og følelseslivet skal udvikles, forfines og harmoniseres. Vores dyriske egenskaber skal gennemskues og udleves. Ordet "hjerte" vil, efterhånden som vi udvikles, blive følt og forstået lige så dybt, som kun en Jesus dengang kunne.

Hvad så med sjælen og sindet? Sindet først! Er der nogen skarp grænse mellem hjerte og sind – kan de overhovedet skilles? Måske er der en nuance forskel! Hjerte og sind dækker de dele af "det indre" følelses- og tankeliv, vi kan få "øje" på ved introspektion. "Sindet" dækker nok i højere grad også tankelivet. Når vi taler om sindet, kan vi lægge vægt på tre væsens forskellige grundenergier. Den følelsesmæssige side, der hovedsageligt er sammensat af tyngde- og følelsesenergi, og den tankemæssige side, hvor det er intelligensenergien jeget arbejder med.

"Han skal få med mig at bestille!" er udtryk for *tanker* bakket op af *følelser* med et stort overskud af varm tyngdeenergi. "Hun skal mærke min kulde!" er også udtryk for *tanker* med mørke men *kolde følelser* bag - her nøje doserede mængder tyngdeenergi i form af vrede maskeret af et lille overskud af kold følelsesenergi. Der fødes altid mørke tanker af mørke følelser, og det foregår i sindet. Sindet skal udvikles til kun at bestå af rene følelser og rene tanker, så der må være tale om det samme som med "hjerte" – intellektualisering af følelseslivet og man kan tilføje følelsesgørelse af intelligensen, for intelligensen kan ellers fremtræde helt neutral og følelsesløs. Vi skal lære ved brug af "følelse" og "intelligens" at beherske "tyngdeenergien" harmonisk (LB 2 stk. 366). Det er nøje afmålte mængder tyngdeenergi, der gør kærligheden varmende.

"Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind. Der må være tale om en helgardering. Det troende mennesket skal elske Gud og sin næste med den fulde styrke af alt, hvad det til enhver tid kan opfatte som smukt i sit indre. Alligevel er mangan en krig udkæmpet med "kærlighed" og opofrelse til Gud og had til enhver anderledes tænkende næste – hjerte og sind er noget vanskeligt noget at styre.

"Sjælen" dækker mere end hjerte og sind. Mennesket har til alle tider (med undtagelse af mange i vores tid) fornemmet, at der var mere ved mennesket end man kunne skue ved at se indad. Mange kunne formentlig "se", at noget – sjælen – forlod kroppen når nogen døde. "Sjælen" blev derfor en samlebetegnelse for alt det, der ikke var fysisk krop. Så avanceret kunne det udtrykkes: "Mennesket *har* ikke en sjæl - mennesket *er* en sjæl" (Ap.G. 2,26-27). Om dette er udtømmende defineret afhænger i høj grad af det oversigtskort vi har af "det levende væsen".

I Politikens Bibelleksikon står der bl.a.: ”Sjæl betegner i bibelsk sprogbrug det, der gør noget stoffligt levende. Således er også det hebræiske ord for sjæl ”nefesh” som for øvrigt også det græske ord ”psyke” afledt af ord, der betyder ”blæse, puste, ånde”; jvf. 1. Mos. 2,7, hvor det fortælles, at Gud gjorde mennesket levende ved at blæse livsånde i dets næsebor, så det blev en levende sjæl.” I grunden en ganske flot forklaring, hvor ordene sjæl, psyke, livsånde er nært beslægtede og bredt dækker det, der gør kroppen levende, med henvisning til at der er noget mere og overordnet, som indblæser denne livsånde.

Fra artiklen ”Åndeligt selvmord” af Martinus (Kosmos 2-2000)

”Vi har hørt, at ”man kan ikke slå sjælen ihjel, men man kan godt slå legemet ihjel” (Matt. 10,28). Det vil altså sige, at vi kan godt slå den fysiske organisme ihjel, som der står. Det kan vi godt. Men ”sjælen” kan vi ikke dræbe.

Den, der udtalte denne sætning, var Kristus selv. Men vi må forstå, at dengang var man ikke nået frem til at vide, hvordan den åndelige struktur var. Selvfølgelig vidste Kristus, hvordan den åndelige struktur var. Men han var stedt over for mennesker, hvor det var ganske umuligt at forklare dem det. Man havde intet ordforråd, ved hvilket man kunne gøre det begribeligt for dem, og de havde ikke begæret efter denne viden. Derfor måtte han nøjes med at sige ”sjælen”.

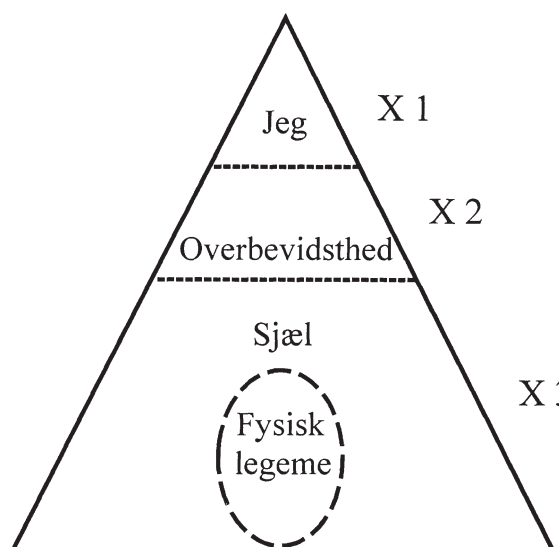
Man sagde så, at et levende væsen kun bestod af sjæl og legeme. Hvis det kun bestod af sjæl og legeme, så er det rigtigt, så ”kan man ikke slå sjælen ihjel”. Men i den virkelige analyse af det levende væsen bliver ”sjælen” ikke det virkelige levende væsen. Da bliver ”sjælen”

underbevidstheden og overbevidstheden. Men uden for disse to realiteter eksisterer det udødelige jeg. Og også overbevidstheden er ganske usårlig, ganske udødelig. De underbevidste åndelige legemer, som danner dags- og natbevidstheden, er det, som i fremtidens åndsvidenskab vil komme til at fremtræde som det, der er ”sjælen”. Så vi kan sige, at det levende væsen består af et jeg, en overbevidsthed, sjæl og fysisk legeme.”

Det er jeget, der via overbevidstheden skaber bevægelse – liv – i sjælen og videre ud i det fysiske legeme. Hjerter og sind skal også placeres indenfor sjælens område, altså i det skabtes område - X 3.

Det bliver først med åndsvidenskaben, at vi i detaljer begynder at kunne navngive alt omkring det levende væsen. Det handler om at skabe en kultur, hvor vi efterhånden indbyrdes præcis ved, hvad vi henviser til, når vi bruger et bestemt ord. Men det er nemmere skrevet end gjort, for det må blive en proces, der forløber over mange hundrede år. Menneskets åndelige anatomi kan ikke dissekteres så håndfast som vores fysiske anatomi, hvor f.eks. hver lille knogle har sit eget latinske navn. Nogle af åndsvidenskabens ord kan vi få et personligt oplevet / erfaret forhold til – instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse m.m. Andre ord forbliver indtil videre i højere grad rent intelligensmæssige og intuitivt fornemmede rammebetegnelser og definitioner f.eks. den højeste ild, overbevidstheden, skæbneelementet og talentkerner.

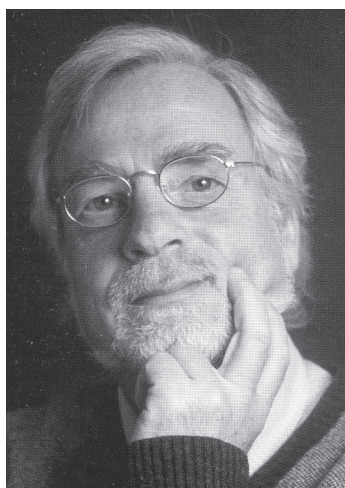
Åndsvidenskaben er i den absolutte begyndelse af sin udvikling og integrering i alverdens kulturer. Den må udvikle sig på et bredt grundlag af de ord og betydninger – på mange sprog – som vi er delvis fortrolige med. Det er det Martinus gør.

LYSEERNÆRING

v/Ruth Olsen

Der foregår åbenbart i disse år en vis udbredt agitation for noget, der kaldes "lys-ernæring". En Michael Werner fra Schweiz går f.eks. rundt og holder foredrag og fortæller, at han i 5 år kun har ernæret sig af lys. Han er ellers ingen sundhedsapostel. Han fortæller bl.a., at han godt kan ryge en cigaret i haven sammen med sin kone, spise lidt chokolade, drikke kaffe eller et glas vin.

Han bygger sin påstand om, at mennesket kan leve af kun lys, på bl.a. Steiner, hos hvem han har læst, at alt stof består af lysenergi. Så hvorfor tage omvejen ad fast stof! Men især bygger han sin ide på en australsk kvinde, der kalder sig Jasmuheen, der har udgivet bøger om emnet, som jeg dog ikke har læst. Men jeg har været på opdagelse på internettet. Her bringer jeg i uddrag lidt af det, jeg fandt om hende og hendes budskaber.

Hendes rigtige navn er Ellen Greve, født i 1957 i Australien af norske immigranter. Hun påstår at have levet uden fast eller flydende føde i mange år - og ligner alligevel ikke en anoreksi-patient. Hun har fået flere priser, bl.a. en litteraturpris i år 2000 for hendes bog "Prana-ernæring". Hun hævder, man ved den levevis kan hæve sit spirituelle udviklingsniveau kollosalt, at hun således har fået direkte kontakt med Greven af St.Germain (en stor Mester på de højere planer), ja at hendes DNA er udviklet fra 2 til 12 strenge. Da hun blev tilbudt 30.000 \$ for at bevise dette ved en blodprøve, afviste hun det med et argument om, at det ikke var relevant.

Hun er dog ikke tilbageholdende med at kræve store beløb for sine foredrag, f.eks. 350 Euro pr deltager på et eendags seminar i Tyskland, hvor der kun blev serveret et lille runken æble "til de der stadig levede af fast føde". Hun lever med sin ægtemand i en stor luksusvilla med swimmingpool i Brisbanes overklassekvarter. Flere af verdens ledende statsmænd abonnerer på hendes "prana-program", fortæller hun, for det anviser vej til at løse

den tredje verdens sultproblemer v hja lysernering. Men ingen må få at vide, hvem de statsmænd er! På sin hjemmeside har hun skrevet, at over 64.000 nu lever efter hendes prana-program.

Australsk TV besluttede, at sætte hende på en prøve. Da de besøgte hende, fandt de hendes køleskab fuld af mad, som hun dog erklærede kun var til hendes mand og til børnebørnenes besøg. Hun indvilligede i at demonstrere sin evne til at leve uden mad og drikke under lægeopsyn i et TV-program, og blev indlogeret på et hotel. Efter 48 timer konstaterede lægerne symptomer på akut dehydrering, stress og for højt blodtryk. Ellen mente, det skyldtes den forurenede luft.

Så flyttede man hende til et rekreativshjem i bjergene langt udenfor byen. Efter 4 dage talte hun sløvt, pupillerne var opspilede og hun havde tabt 6 kg. Hun var 11% dehydreret og hendes puls var fordoblet. Lægerne mente, at hvis de gik videre, risikerede hun nyresvigt, så man standsede eksperimentet. Senere erklærede Ellen, at det kun blev standset pga lægernes opfundne påstande.

Nogle konsekvenser for de troende

Et sted i Skotlands højland fandt naboer den 48-årige Verity Linn død. De troede, der var sket et mord og tilkaldte politiet. Verity så meget afkræftet ud, men der var ingen tegn på mord. Undersøgelser viste, at der ikke var nogen form for mad i huset, ja der var slet ikke tegn på, at der blev lavet mad i det hus. Til sidst fandt politiet en bog om lysernering af Jasmuheen - "Duft af Evigheden" - Verity Linn var simpelthen død af dehydrering og sult.

I München noterede den 31-årige Timo Degen på attende dagen i Jasmuheens "21-dages tilpasningskur", at han havde det meget dårligt og kunne næsten ikke se mere. Kort efter faldt han i koma. Sygehusets diagnose lød på kredsløbskollaps og hjerneskade. Han havde også fået epilepsi, og da han to mdr senere i et anfald faldt og slog hovedet, fik han en hjerneblødning og døde.

Konfronteret med disse dødsfald - og et par andre - var Ellen Greves eneste kommentar: "De havde bare ikke den rigtige motivation." og "Nå ja, hvad betyder et par dødsfald, hvis mit program kan løse verdens sultproblemer." Hun erkendte ingen medskyldighed. Det var ikke muligt

at føre sag mod hende for "mental manipulation" og få hende stemplet som "farlig kultleder".

Men hun var godt stof for journalister. Da hun ankom til Heathrow lufthavn for at holde seminar i England, traf nogle journalister hende, ventende på at få serveret et bestilt måltid i cafeen. Pinligt berørt skubbede hun maden tilside, da den kom, og hvislede: "Ok, men jeg spiser den ikke!"

Jasmuheen holder vist i dag lav profil, men bøgerne menes stadig at blive solgt i store oplag i mange lande. Der er stadig en del, der lader sig forføre. Da der kom for mange kritiske indlæg på hendes hjemmeside, lukkede hun den.

Hvad mener Martinus?

Martinus har forklaret, hvordan den åndelige udvikling medfører ændringer i vor ernæring. Først skal vi gå over til ren vegetarisme, senere når vi er nået frem til kosmisk bevidsthed, kan vi leve udelukkende af fuldmoden frugtkød, mere og mere blandet med lufternæring efterhånden som udviklingen skrider frem i det rigtige menneskerige. Først når vi er ved at være færdige med at inkarnere på Jorden kan vi leve af ren luft.

I småbogen "Den ideelle føde", kap. 27, skriver Martinus om overgangsproblemerne for nutidsmenneskene: "Det jordiske menneskes nuværende organisme er endnu, selv om den i virkeligheden er vokset fra den animalske kød-ernæring, alligevel ifølge vanens magt udstyret til indtil en vis grad at være opholdssted for opløsningsprocessen og passagen af ligresterne.

Hele dens fordøjelsessystem, dens mave- og tarmorganer er endnu baseret på transport af en vis mængde affald, og absolut kun en naturlig udvikling, hvilket vil sige en gennem århundreder langsom tilvænnning, vil kunne forandre menneskenes fordøjelsesorganer om til at være hundrede procent tilpasset det rene frugtkød. En pludselig overgang til helt at leve af frugtkød vil være et overgreb, et brud på naturens love af et sådant omfang, at dets følger grænser til organismens undergang."

Vi kan altså ifølge Martinus end ikke gå over til at leve af frugt alene på nuværende tidspunkt. Hvordan så forestille sig, vi ville være i stand til at leve af "lys" - og så uden væske? Hvordan har den idé overhovedet kunnet opstå?

Måske er den opstået, fordi så mange spirituelle budbringerer beskriver de fysiske stoffer som "stivnet lysenergi". Det gør Martinus også, for det er jo ikke forkert. Ja, i sin forklaring til symbol nr. 38 fortæller han, at det slet ikke er livsenhedernes fysiske stof, vi lever af, men kun deres "åndelige" kraft. Deres "kraftaura" som han kalder det. Deres fysiske "hylster" kommer ud igen som afføring. Men vi bliver altså nødt til at fortære det hele for at få fat i det egentlige, dvs det der gør maden "levende", elektriciteten. Uden den kan vi ikke opretholde vor krops vitalitet. Vor krop er som et batteri, der må oplades ind i mellem.

Vi har ikke den "omformerstation", som planterne har, der kan omdanne sollyset til bl.a. kulstof. Så længe vi har et legeme, der i så høj grad består af kulstof, må vi lade planterne udføre forarbejdet for os. Nok får vi også energi direkte fra solen og luften, men det er ikke nok til at opretholde vor organismes energiniveau. Morale: Så længe menneskene stadig har evnen til at tro, har de falske profeter frit spil.

PS. I bladet Nyt Aspekt 2/2006 var der en artikel om lysernæring. Her refereres en økologisk landmand, Niels Stokholm, for følgende forklaring:

"Planter, dyr og mennesker er gennemvævet af et æterisk legeme. Når vi spiser fx en plante, må vi ikke blot nedbryde dens substans, men også dens æteriske legeme. Det gør vi v.h.j.a. vores egne æteriske kræfter, som derved aktiveres og får evnen til at opbygge vores legeme. Ikke, som vi plejer at antage, af plantens substans, men af stof, som vi får ind fra kosmos. Næringsstofferne fra planten bruges således som en art modeller for opbygningen af vores legeme - og forlader det igen som affaldsstoffer." Vi skal altså kun have mad for at få "modeller"!

En anden, psykoterapeut Jørgen Braren Lauritzen, forklarer med baggrund i Steiner, at den åndelige verden i dag er rykket så tæt på jorden, at flere almindelige mennesker - og ikke som før kun yogier og mystikere - kan leve af lys. "I dybeste forstand ernærer mennesket sig af kontakten til selvet. Lysernæring er at overgive sig til selvet - eller til tilliden til sin egen indre stemme."

Nyt Aspekt anbefaler dog ikke deres læsere at kaste sig ud i at leve af lys, for der er ikke ført beviser for, at det kan lade sig gøre - siger bladet!

Gnosticisme

v/Gunder Frederiksen

Alle mennesker ved, hvad Kristendom er. Men spørger man: hvad er Gnosticisme? så tror jeg, at mange vil stille sig spørgende eller blot svarer ”ved ikke” – og det til trods for, at Gnosticismen fortjener at være lige så kendt som ”kristendommen”. På en måde er de faktisk tvillinger – blot ikke enæggede - eller som Kristeligt Dagblad skriver: Gnosticismen er Kristendommens halvbroder. (Kr. Dgbl. d. 29/4-06). De har nogenlunde samme fødselsdag, idet Gnosticismen hørte til en af de mange religiøse strømninger, der fandtes i århundredet omkring Jesu fødsel, ligesom der er flere fælles træk.

Hvorfor er Gnosticismen da så forholdsvis ukendt for almenheden? En stor del af svaret kan være, at Gnosticismen i konkurrence med katolicismen blev taberen, idet den magtfulde katolske kirke bekæmpede den bl. a. ved at stemple gnostikere som kættere. Hvis det enkelte menneske kan søge – og evt. finde frem til livets mening og den store sandhed, og det er bl. a. hvad der ligger i gnosticismens budskab, så vil kirken miste sit monopol på ”sandheden” og dermed sin magt. Og derfor skulle den bekæmpes. Gnostikere blev stemplet som kættere. Så enkelt kan det stilles op, så vidt jeg kan forstå.

Men intet er tilfældigt og alt har en mening - er en lille brik i et særdeles velordnet og velorganiseret verdensalt. Derfor har man lov til at mene, at menneskene ikke den gang – for omkring 2000 år siden var modne til et billede af verden, der bygger på gnosis.

Hvad er gnosis og gnosticisme da? Iflg. fremmedordbogen betyder gnosis ”erkendelse, viden eller dybere indsigt i de religiøse sandheder, mystisk visdom”. Det lå implicit i gnosticismen, at det enkelte menneske selv kan søge erkendelse og finde frem til den mystiske visdom – altså en klar konkurrence til Katolicismens magtmonopol. Ingen skulle finde frelse uden om kirken. – Derfor skulle Gnosticismen bekæmpes – som kætteri.

Men altså: for at prøve at se meningen eller det hensigtsmæssige også i dette: menneskene har næppe været modne på daværende tidspunkt til at erkende, til selv at søge, til selv at prøve at forstå. Autoritetstro var almenhedens erkendelsesniveau, og det passede som fod i hose i den katolske kirkes magtmonopol.

Tabernes evangelier

Der er intet tilfældigt i verden. Ikke desto mindre lignede det lidt af en tilfældighed, da en bonde en dag i december 1945 i nærheden af Nag Hammadi i det Øvre Egypten gjorde et af vor tids mest bemærkelsesværdige fund – en lerkrukke med mere end halvtreds gamle koptiske papyrusskrifter – i håndskrift. Det viste sig, at der var tale om gnostiske tekster fra omkring samme tid som det nye Testamente var blevet til. Desuden omhandlede det stort set de samme personer og begivenheder.

Og så er det, man med rette kan spørge: Hvorfor blev disse skrifter så grundigt undertrykt, at vi før fundet i Nag Hammadi kun kendte skrifterne fra de gamle kirkefædres voldsomme kritik imod dem og i det hele taget mod gnostikerne?

Et grundigt forsøg på et sandsynligt svar er præsteret i ”Tabernes Evangelium” af professor i religionshistorie ved Columbia University, New York, Elaine Pagels. Som medlem af et internationalt forskerteam har hun været med til at oversætte, tolke og udgive de koptiske tekster, der blev fundet af bonden i 1945. Hendes svar er bl. a. ”at de opfattelser af Jesu liv og gerninger, der kommer til udtryk hos mange af gnostikerne, ligner angreb på nogle af den kristne kirkes mest centrale dogmer, fx den ubesmittede undfangelse og opstandelsen som historisk begivenhed.

Og gnostikernes syn på kirkens funktion, på det mono-teistiske gudsbegreb, forholdet mellem det menneskelige og det guddommelige, erkendelse kontra tro, o.m.a. forekommer på mange måder langt mere ”moderne” og relevant for nutidsmennesker, end det vi finder i det nye testamente”.

Moderne gnosticisme

”Gnosticisme forener, at jeg står i en kristen kulturtradition, og at jeg har arbejdet i mange år med selvudvikling. Som gnostiker mener jeg, at der er lys i os alle. Det lys gør, at vi er garanteret en vej tilbage til Gud. En Gud, der er over det hele og rummer alle. Han er i lys og mørke. Han gennemtrænger alt”. Disse ord fra Kristeligt Dagblad d. 29.4.06 er formuleret af en moderne gnostiker ved navn Jan Visby Berthelsen. Ved studier i Idehistorie på Århus universitet stødte han på gnosticisismen, og fandt dermed bekræftelse på sin egen opfattelse.

Gnosticisme betyder indsigt. Og gnosticisismens kerne er, at alle mennesker har en særlig indsigt eller gnist, der kan udvikles, og derigennem sætte mennesket fri. – Kristus er dermed ikke en frelser, men et forbillede, som kan åbenbare mystiske sandheder for de udvalgte.

Gnostiske kirkesamfund finder man, så vidt jeg ved, ikke i Danmark, men Lone Fatum, der er lektor i Det nye Testamente ved Københavns Universitet, og som er kender af den tidligste kristendom, fortæller, at gnosticisismen og kristendommen ikke var adskilte størrelser i de tidligste år efter Jesu død. Der skulle være spredte gnostiske tanker både hos apostlen Paulus og evangelisten Johannes. For Paulus’ vedkommende kunne man forestille sig, at der var tale om erkendelse relateret til hans guddommelige åbenbaring på vejen til Damaskus, som vi i vor terminologi ville kalde et ”kosmisk glimt”.

Lone Fatum: ”De spredte gnostiske tanker blev samlet og sat i system efter nogle hundrede år. Det blev til en tankens udviklingsstige, man kan klatre op af og samtidig befri sig fra den kødelige verden. Målet er samhørighed med det guddomsvæsen, man egentlig er, og som lever

inden i ethvert menneske. Vejen er at holde op med at tænke på alt det, der handler om kroppen – mad, søvn og sex for eksempel”. – Mon ikke det er her, vi i det sex- og madglade Danmark finder forklaringen på den manglende tilslutning til Gnosticisismen?

I stedet fremlægger gnostikeren følgende mål for den åndelige søgen: Hvem er vi? Hvad er vi blevet? Hvor var vi? Hvad er vi kastet ind i? Hvor haster vi hen? Hvad er fødsel? Hvad er genfødsel?

Lone Fatum, der har læst de gnostiske skrifter, siger, at de fylder lige så meget som det nye Testamente, men man skal kende det nye Testamente, for at det giver mening. Nogle skrifter skulle være tydelig kritiske over for de fire evangelier fra det nye Testamente. Det kan også – stadig iflg. Lone Fatum – være evangelier, hvor den opstandne Kristus kommer tilbage til Jorden og fortæller, hvordan andre kan komme fri og til samhørighed med ham. Hun siger, at det er Marieevangeliet et eksempel på.

Hvor mange ?

Hvor mange, der oprindelig er tilsluttet Gnosticisismen i Danmark, vides ikke. Men som det fremgår af Kristeligt. Dagblad, er der new-age relaterede kirker med plads til en gnostiker som Jan Visby Berthelsen. Han udtaler: Jeg er ikke organiseret i en gnostisk kirke, men jeg er døbt i det, der hedder Liberal Katolsk Kirke. Selve dåben beskriver han som et meget dybt og bevægende ritual, hvor der var røgelse i luften, og at han selv valgte noget musik, han holdt af. Det væsentligste for ham var imidlertid troen på reinkarnation. Siden han var barn, har han troet på reinkarnation. Han er således overbevist om, at han husker episoder fra det tidligere liv. Han kalder sig selv for kristen mystiker.

Set med kosmologiske briller er Gnosticisismen interessant og fortjener større udbredelse. På flere måder peger den i retning af Martinus verdensbillede, hvad jeg godt kunne tænke mig, at gnostikerne i kraft af deres sandhedssøgende indstilling på et eller andet tidspunkt vil få øje på. I så fald skal de bydes hjertelig velkommen.

Om bøøger

Mennesket og Den Seksuelle Revolution

Af Per Bruus-Jensen

Forlaget Nordisk Impuls
2006

160 sider

165 kr.

Anm. v/Rolf Kenneth Myhre

Boken spenner over mange emner, men hovedtemaene synes å være hjerne, orgasme, moral og det psykoseksuelle i et evolusjonært perspektiv. Målgruppen synes å være dem som allerede er kjent med Martinus' kosmologi (f.eks. gjennom Martinus' egne bøøker), men som ikke har studert i dybden PBJs eget 1800-siders firebindsverk "X": *en komplet indføøring i Martinus' kosmologi*. Boken kan tjene både som et debattinnslag og til å holde leserens perspektivsjongleringsevne i trim. Å kunne sjonglere og leke med de store perspektiver, uten å relativisere alt til samme dybdenivå, er jo ifølge den integrale kosmologen Ken Wilber det fremste kjennetegnet på det kognitive utviklingstrinnet han har kalt "universell integralisme". Det antas at ca. 1 % av menneskeheten ligger her.

Etter den obligatoriske introduksjon til sentrale Martinus-begreper (den høyeste ild, de to seksuelle poler, den parafysiske virkelighet osv.) begynner PBJ å diskutere dyrets psykoseksuelle status. Designerne på det åndelige plan (visdomsriket) har jo lagt orgasmen inn i dyrets reproduksjonsfunksjon, slik at dyret ved å strebe etter orgasmen samtidig tjener artens videreføøring på det fysiske planet. Begjæret etter orgasme og det annet kjønn kan være så sterkt at hannen setter livet på spill. PBJ forklarer det kompliserte forholdet mellom psykoseksuell status og konstallasjonen ved de to seksuelle polene i X2. På veien fra dyr mot jordmenneske og det virkelige menneskeriket utvikles intellektet, og dette skjer ved at vi beveger oss mot en dobbeltpolet seksualitet og orgasme. I denne utviklingsprosessen vil den erotiske kraften ikke svekkes (heller styrkes), men dens nåværende *basis for egoisme* vil avta til fordel for intellektualisme og allkjærlighet.

PBJ kommer også inn på Paul D. MacLean (1913-93) sin teori om menneskets treenige hjerne. MacLean sto for betydningsfulle vitenskapelige bidrag innen felter som fysiologi, psykiatri og hjerneforskning. Han innførte i 1952 begrepet "det limbiske system". I perioden 1971-85 var han leder for *Laboratory of Brain Evolution and Behavior* i Maryland. Hans siste bok var *The triune brain in evolution* (1990). Det kan virke som om alle typer subjektive opplevelser har sitt bestemte "korrelat" (men ikke årsak!) i en eller annen hjernestruktur. PBJ diskuterer noen av disse.

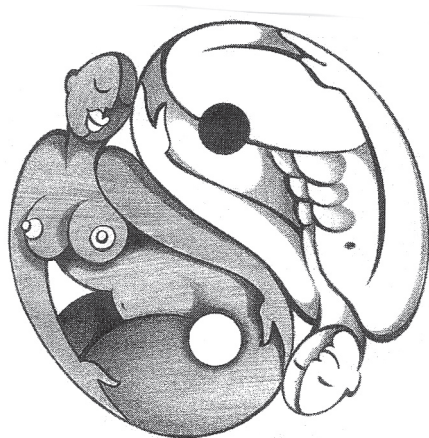
Bokens andre halvdel er konsentrert om to emner som er knyttet til hverandre: homoseksualitet og den psykoseksuelle forvandling fra instinktdrevet fortidsmenneske til det fullkomne menneske med kosmisk bevissthet. PBJ tar utgangspunkt i den psykoseksuelle forvandlingsprosessen som Martinus beskrev i *Livets Bog V*, der han skildret forskjellige mennesketyper som han klassifiserte fra A til K. Denne klassifikasjonen, som i det minste gir *inntrykk* av å representere en evolusjonær sekvens, har etter min mening vært uheldig. Her mener jeg Ken Wilber har utviklet (i det minste grafisk og konseptuelt) en langt bedre utviklingsmodell, der han spesifiserer forskjellige *utviklingslinjer* som delvis (men ikke helt!) uavhengig av hverandre vokser gjennom de forskjellige *utviklingsnivåer*. I denne modellen er det opp til selvet/jeget å sørge for at de forskjellige utviklingslinjene vokser i noenlunde samme takt, slik at helheten blir harmonisk.

Martinus' utviklingsmodell virker i sammenligning noe monolittisk (én utviklingslinje fra A til K), i likhet med dagens svært så populære utviklingsmodell *Spiral Dynamics*. Hvor uheldig en slik monolittisk utviklingsmodell er, er f.eks. mennesketypene B, F og G eksempler på. Disse typene representerer vel ikke egne utviklingstrinn, men snarere perversiteter og patologier knyttet til et eller flere utviklingstrinn?

I Martinus-kretser har homoseksualitet lenge vært et "hett" emne, fordi mange har tolket Martinus dithen at jo høyere man har utviklet seg i retning av topolet, dess mer "sårbar" er man for en periode eller inkarnasjon som homoseksuell dersom miljøpåvirkningen er uheldig. PBJ prøver å rydde opp i noen av disse tolkningsbaserte misforståelsene. På dette punktet savner jeg imidlertid en skikkelig gjennomgang og presentasjon av hva forsk-

ningsstudier fra de 20-30 siste årene har å si, for å få fakta og veletablerte nyanser på bordet. Med nyanser menes f.eks. forskjellene på mannlig og kvinnelig homoseksualitet; de forskjellige *psykologiske typer* av både mannlige og kvinnelige homoseksuelle; typer av ”psykopatologisk” homoseksualitet der psykoterapi er mulig (hvis ønsket); typer av homoseksualitet der legningen trolig er resultat av det hormonelle miljøet under fostertilstanden (og hvor psykoterapi verken er mulig eller ønsket); forskjellige historisk-kulturelle kontekster for homoseksuell *atferd* (som ikke har noe med legning å gjøre)... Et eksempel: I antikkens Hellas var homoseksuell atferd utelukkende et uttrykk for maktrelasjonen mellom de to (den dominerende skulle kun penetrere, den underlegne skulle kun bli penetrert). Kjærlighetsbasert homoseksuell atferd mellom to menn med jevnbyrdig status kunne faktisk bli straffet med døden!

Kjønn og seksualitet (og patologier knyttet til disse) har mange parametere og variabler – biologiske, psykologiske og kulturelle – og først når disse har blitt skilt fra hverandre er grunnlaget tilstede for en nyansert diskusjon. Min egen mening er derfor at Martinus’ syn på homoseksualitet er så forenklet og unyansert at det ikke innehar nok substans til at man kan være verken enig eller uenig. Jeg håper derfor at PBJs bok kan resultere i en debatt omkring disse emner, hvor man ikke nødvendigvis begrenser seg til Martinus’ egne uttalelser og perspektiver. PBJ har som alltid illustrert sin bok godt med diagrammer, morsomheter og visdomsord.

Supplerende omtale af Per Bruus-Jensens nye bog “Mennesket og den seksuelle revolution”.

v/Ruth Olsen

Dette må være et emne, som de mange skilsmisse-ramte i vor tid har særlig interesse for. Her får man jo forklaringen på miséren. Selv om det nok ikke er muligt, har jeg prøvet at læse bogen, som om jeg ikke kendte Martinus’

værk i forvejen, for at se hvad mennesker, der måtte finde bogen på f.eks. et bibliotek, kunne tænkes at få ud af den. Titlen fanger jo.

Man vil ihvertfald få en fornemmelse af, at tidens problemer, skilsmisserne, den stigende homoseksualitet osv, er en naturlig del af evolutionens udvikling. Det vil sikkert kunne berolige mange. Men helt forstå “mekanismen” i det, er ikke nemt, selv om Per gør sit bedste og dvs ganske godt, han er jo en af dem, der har mest indsigt i sagen. Men Martinus selv var ikke særlig klar, især ikke hvad angår homoseksualiteten.

I denne lille bog tolker Per homofili, dvs den tidlige og altså før opnåelsen af kosmisk bevidsthed, som i høj grad et spørgsmål om fantasivirksomhed. Enten ved en identificering med partneren og dennes attrå, altså en slags narcissisme, eller ved at de begge identificerer sig med det modsatte køn, sådan som Martinus beskriver det i LB V stk.1909. Begge kvinder i et lesbisk par skulle altså forestille sig, de var mænd. Det tror jeg ikke er rigtigt.

Jeg tror - men her er jeg altså ude på “troens overdrev” - at mange kvinder i deres hukommelseslager har så mange dårlige erfaringer fra talløse inkarnationer med seksuelle overgreb, tvangsægteskaber og uønsket pligtsex uden orgasmeoplevelse, graviditetsangst osv osv, at det må være svært at identificere sig med ophavet til ubehaget. Jeg kan ikke tro, oplevelserne er blevet til guldkopier endnu, for så langt tilbage i fortiden er de heller ikke.

Når så mange i vor tid har et problematisk forhold til seksualiteten, er det nok rigtigt, at det hænger sammen med vor øgede evne til tankeaktivitet og dermed fantasivirksomhed, dvs med vore indre billeder af det modsatte køn. De billeder kan være meget problematiske, nu hvor vi ikke længere lever på ren instinkt, og hvordan så komme i samklang? Per beskriver i denne bog, hvordan de to køn i det egentlige dyrerige må kurtisere en rum tid for at komme på bølgelængde, “i fase” kalder han det. Hvor megen tid og energi bruger jordmennesker på at “komme i fase”?

Det som Per i denne bog kalder “den homofile risikofaktor” kan jeg se mange grunde til, især de der handler om vanskelighederne med at komme i åndelig samklang de to køn imellem. Ikke sært der udgives bøger om, hvem “der er fra Venus og hvem der er fra Mars”! At det ikke er så ligetil med den “kongevej”, får man et udmærket indtryk af i denne bog.

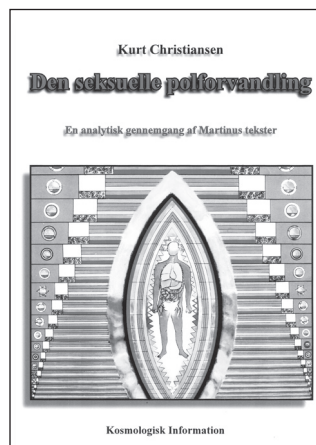
Den seksuelle polforvandling

Af Kurt Christiansen

Kosmologisk Informations
Forlag 1. juli 2006

204 A4-sider

Anm. v/Ruth Olsen

I denne store bog går forfatteren virkelig grundig til værks i sit forsøg på at klargøre, hvad Martinus fortalte om menneskets seksuelle udviklingsproces. Når der har kunnet opstå divergerende meninger om, hvad Martinus har ment, f.eks. om homoseksualitet, er det jo, fordi der er uklarheder. Derfor satte Kurt sig for at få dette analyseret til bunds.

Først var det meningen, det blot skulle være et almindeligt temahæfte, men opgaven greb om sig og det endte med at blive til dette store forskningsprojekt. Martinus har jo udover i Livets Bog berørt emnet i mange forskellige taler, artikler og symbolforklaringer. Citaterne herfra med samt forfatterens egne bemærkninger og konklusioner fik værket til at svulme op.

Martinus forsøgte at gøre udviklingsprocessen mere overskuelig ved at sætte de forskellige menneskekategorier og afsporingsmuligheder ind i et skema, hvor de benævnes A til K mennesker. Andre har også forsøgt sig med skemaer, som her analyseres. Forfatteren har også selv skabt et skema i sine forsøg på at systematisere dette lidt forvirrede stof. De ord, Martinus bruger, sættes under lup, for hvornår mente han hvad med de forskellige ord? Også de symboler, Martinus skabte for at anskueliggøre polforvandlingen, gennemanalyseres.

I det hele taget er dette en bog for de, der ønsker virkelig at fordybe sig i emnet. Undervejs i denne gedigne gennemgang, påpeger forfatteren, at bemærkningerne om homoseksualitet i "Den intellektualiserede kristendom", (dvs det ufærdige efterladte manuskript, som Rådet udgav i 2004) er taget ud af sin rette sammenhæng og klippet ind således, at det ikke giver den rette forståelse af, hvad Martinus mente. Man har således ikke respekteret Martinus' ønske om, kun at udgive ufærdige manuskripter, "hvis man kan forstå, hvad jeg mener".

GUD ER

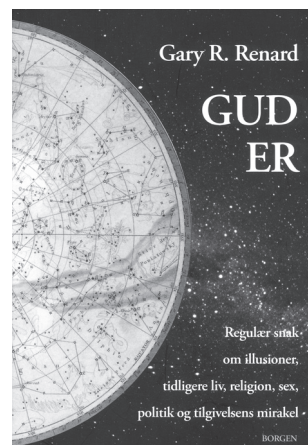
Af Gary R. Renard

Borgens Forlag 2006

420 sider

375 kr.

Anm. v/Ruth Olsen

Udenpå bogens forside står: "Regulær snak om illusioner, tidligere liv, religion, sex, politik og tilgivelsens mirakel". Den begynder med, at forfatteren pludselig får besøg i sin dagligstue af to mystiske væsener, dvs to der materialiserer sig der, og som påstår de engang var Jesu disciple Thomas og Taddæus. Den der med at "tale med Gud" er brugt, men så kan man jo da bruge et par Jesusdisciple, tænkte jeg. Man bliver nødt til at være skeptisk i disse tider!

Men jeg var lidt nysgerrig, for måske kunne vi således få noget mere konkret at vide om den rigtige Jesu-mission. Godt nok får vi at vide, at pavekirken forvrængede meget af Jesu budskab, og at især Paulus havde misforstået en hel del, men snart viser det sig, at hele bogen bygger på "Et kursus i mirakler", som forfatteren er meget engageret i. Det er ikke fordi, dette kursus ikke siger en masse gode ting, mest om tilgivelsen som mirakel-udløser, men det bygger jo på, at man skal tro.

Først skal man tro på, at det virkelig er Jesus selv, der har kanaliseret det "Kursus i mirakler". Dernæst skal man tro på kursets påstande, eller man skal ihvertfald ikke sætte spørgsmålstegn ved dets anvisninger, for så virker "opskrifterne" vist ikke. Jeg ved ikke, hvor stor udbredelse, kurset har fået i Danmark, men i USA er det vist meget udbredt. Og hvis det har hjulpet en masse mennesker, er det jo fint.

I denne bog, gøres kursets anvisninger lettere tilgængelig, fordi bogen er formet mest som dialog mellem forfatteren og hans "gæster". Men jeg indrømmer, jeg ikke har så megen tiltro til påstande, der ikke er logisk underbyggede. Når man taler om "helligånden", som om det var en person, og om universet som en falsk illusion, vi blot selv har opdigtet og som derfor er totalt ligegyldig, bliver det for overfladisk. For nok er verden en form for illusion, men som læreanstalt for levende væsner er den konkret nok og ikke spor ligegyldig.

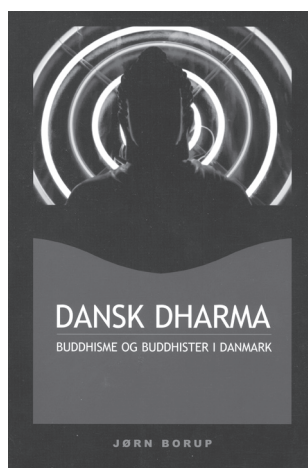
Dansk Dharma

Af Jørn Borup

Forlæger Univers 2005

232 sider

Anm. v/Gunder Frederiksen

Udtrykket Dharma er fremmed for de fleste danskere – ligesom den religion, navnet hentyder til, altså Buddhismen. Men der er også buddhister i Danmark, hvorfor det også er hensigtsmæssigt, at kende noget til dem. Dertil kommer, at det for os med Martinus som åndelig baggrund kan være interessant at se, om der kan trækkes tråde mellem Buddhismen og Martinus kosmologi. Med udgangspunkt i Jørn Borup: ”Dansk Dharma – Buddhismen og Buddhister i Danmark” samt Politikens ”Håndbog i verdensreligioner” m.m. skal jeg hermed prøve at give et kort overblik over denne østerlandske trosretning, og hvor og hvordan den har slået rod i Danmark. Men hvad ligger der i udtrykket Dharma? Dharma er den ene af Buddhismens tre juveler: *Buddha*, *Dharma* og *Sangha*, hvilket i ekstrem kort form udtrykker kernen i Buddhismen: 1. Hvorfra den kommer, 2. hvad den belærer om og 3. hvorledes man bedst lever den.

Buddhismens fødsel

Buddhismen opstod i Indien for 2.500 år siden, og blev ret hurtigt delt i forskellige udgaver, som spredte sig over store dele af Asien. I Danmark har Buddhismen kun ringe tilslutning, men har ikke desto mindre bevaret sin mangfoldighed, selv om den også har fået sin egen identitet.

Vi kender alle Buddhafiguren, der sidder i den vanskelige Yogastilling og slår knuder på benene, men ikke desuagtet - forstå det hvem der kan - udstråler en ophøjet ro og indre stilhed. Selv om Buddhismen først og fremmest drejer sig om udvikling på det indre plan, må man ikke miste jordforbindelsen. Ser man nøjere efter på Buddhabilledet, så vil man da også opdage, at Buddhas højre hånd berører underfladen – dvs. jorden, hvis meditationen foregår udendørs. Ikke mindst for buddhister er det nok værd at have i erindringen, for Buddhismen er i ikke ringe grad en indre og dermed åndsbetonet filosofi, idet åndelige øvelser, meditation o. lign. spiller en fremtrædende rolle. f. eks. i modsætning til Islam, som er mere udadvendt.

Buddha belærte om fire ”ærværdige sandheder” som forbillede for, hvorledes man skal behandle et hvert problem gennem en firleddet analyse:

1. Alt er lidelse 2. lidelse skyldes livsbegær 3. lidelse ophører, når livsbegæret ophører 4. endelig anvises midlet, metoden hertil, nemlig den ”ottefoldige vej, som er:

1. ret anskuelse 2. ret beslutning om at give afkald på alle lyster 3. ret tale 4. ret adfærd 5. ret beskæftigelse 6. ret stræben 7. ret tænkning 8. meditation.

Buddha forkastede yderligheder såvel i nydelse som i selvplageri, men anbefalede at gå middelvejen – den ottefoldige vej.

Buddha – en verdensfrelser

Buddha betyder den oplyste eller den, der har erkendt, så Buddha er faktisk en titel, en værdighedstitel, som Buddha fik tildelt. Det rigtige navn er Siddhartha Gautama (c. 560 – ca. 480 f. kr.) Han fødtes som søn af Sakaya-kongen i det nordlige Indien. Der er beretninger, der fortæller, at hans undfangelse skyldtes guderne. En vismand, der som ved alle fødsler skulle lægge hans horoskop, forudsagde, at ”den nyfødte ville blive en verdenshersker, en verdensfrelser, besiddende al sand erkendelse og viden” (Håndbog i verdens religioner s. 226)

Han voksede op i overdådig luksus, beskyttet på enhver måde og uden direkte kontakt med det omgivende samfund. Faderen skånede hans milde sind på alle måder, og han blev holdt inden for paladsets mure. Da han var blevet gift blev denne begrænsning for meget for ham, og han begyndte at bevæge sig uden for paladsets område. Her traf han først et sygdomsramt sengeliggende menneske, senere en svækket olding og tredje gang nogle jamrende mennesker, der var forsamlet omkring et lig. Disse oplevelser rystede ham voldsomt, idet han så, at verden uden for paladset var plaget af sult, sygdom og død – en direkte kontrast til livet inde for paladsets mure, hvor alt var skønt, rigt og ubekymret. Midt i den overdådige tilværelse mistede prinsen livsmodet. Han væmmedes ved al luksus og overflod.

Da han fjerde gang bevægede sig uden for paladsets område, mødte han en omvandrende og skaldet tigermunk med vandrestav. Han havde forladt den almindelige verden og vandrede ud i verden for at opsøge guruer og vismænd med det formål at finde den endelige sandhed bag den ydre mangfoldighed. Han vejledte Siddhartha Gautama om vejen til erkendelse, der kunne belære om den store oplysning, der kunne bringe fred i sindet.

Oplysningen

Dette fjerde møde blev et vendepunkt i hans liv. Han forlod familien og vandrede ud på landevejene og skovene for at søge svar på: ”Hvad er jeg?” Han afskar sit hår og iførte sig den gule tigermunkedragt og vandrede

af sted med sin tiggerskål. Han blev dermed den første, der gjorde, hvad buddhistiske munke senere har gjort. Han vandrede i årevis, samtidig med at han trænede sig i yoga og meditation, ligesom han gennemførte en benhård askese. Så hård at han ligefrem faldt om i afmagt. Da han vågnede op, brød han askesen, og da han en dag sad fordybet i meditation under et figentræ, nåede han den endelige erkendelse "bodhi" dvs. han blev en "oplyst", en Buddha. Han opnåede erkendelse af livets og universets dybeste sammenhænge.

Interessant er det, at Buddha her på dette stadium i opvågnen blev fristet, ligesom vi kender det fra Jesus. Det hedder således, at "*under erkendelsens træ, Both-træet, forsøgte fristeren Mara (jfr mareridt?) med lokken om magt, rigdom og skønne kvinder og med trusler om uvej, jordskælv og ødelæggelse at afholde ham fra erkendelsen*" – altså møder vi her, hvad der skete i hans egen bevidsthed i denne kosmiske opvåkningssituation.

Ud fra denne belæring vandrede Buddha resten af sit liv rundt og gav belæring om sin erkendelse. 80 år gammel, da han var på vej til sit fødested, blev han indhentet af døden. Omgivet af sine nærmeste disciple lagde han sig i "dødsstillingen" dvs. på højre side med højre hånd under hovedet og overgav sig til Nirvana (udslukningen).

Dansk Buddhisme

Jørn Borup vil med sin bog kortlægge og analysere de grupper, der selv søger på buddhismens vej og koncentrerer sig til primært at berette om dansk buddhisme, som den leves.

Med udpræget sans for poesi blev buddhismens udbredelse til Vesten forudsagt i det ottende århundrede af en stor buddhistisk mester ved navn Padmasambhava. Han sagde: "*Når jernfuglen flyver, og hestene løber på hjul, vil tibetanerne sprede sig som myrer og dharmaen vil udbrede sig til Vesten, bag snelandet*". (s. 10). En interessant forudsigelse, som jo i nogen grad er gået i opfyldelse og for øvrigt er cementeret af asiatiske buddhistiske mestre, der siger, at buddhismen i fremtiden hører Vesten til. Buddhismen er da også landet i Danmark, "har bygget rede og lagt æg". Resultater som det ser ud i dag er således:

Danske buddhister

For 30 år siden var der kun få håndfulde buddhister i Danmark

I dag er der 18- 20.000

14 – 16.000 er (efterkommere af) asiater

4.000 er medlemmer af godkendte buddhistiske trossamfund

7.000 er medlemmer af buddhistiske foreninger

12 – 13.000 har taget tilflugt til buddhismen

Antallet af sympatisører er langt højere

Antallet af aktive buddhister er langt lavere (s.11)

Af ren og skær nysgerrighed har jeg også besøgt et lille buddhistisk center i Midtsjælland. Jeg deltog i deres meditation og overværede et foredrag og nød i det hele taget deres udprægede gæstfrihed og venlighed.

Munke og lægfolk

Indenfor Buddhismen skelnes mellem munke og lægfolk. De første driver en udpræget religiøs praksis. Deres livsførelse er struktureret efter nogle specielle klosterregler, der blandt andet foreskriver cølibat og ikke-vold, men også omfatter regler for anstændig opførsel og samvær med andre. Dagligdagen følger visse rutiner:

6-7 ceremoni. Bøn, offer, messe, ti minutters meditation

7-9 studier af buddhistiske tekster

9 morgenmad

12,30 frokost

17 – 18 ceremoni, bøn, offer, messe, ti minutters meditation

19 aftensmad

21-22 studier af buddhistiske tekster

I det buddhistiske munkeår er der regntidsretræte. I ca. tre måneder i tilknytning til Buddhas fødselsdag lever munkene en endnu mere isoleret tilværelse, hvor de forventes ikke at forlade templet, og hvor de er underlagt en endnu mere isoleret tilværelse og et stramt dagsprogram.

Dagligdagen er her programmeret fra kl. 5,30 til 21,30 med arbejde, bøn, messe, prædiken m. m.

Alt i alt et nøje fastlagt og krævende religiøs praksis for munkene. For lægbuddhisterne ser det noget anderledes og langt mere afslappet ud.

I afsnittet om vietnamesiske lægbuddhisters religiøse praksis nævnes, at det er et vigtigt ideal for de fleste vietnamesere at blive et godt menneske. "Børnene bliver opdraget i etiske tanke og handlemønstre, som det medfører bare at komme i templet." (s. 116). – Forældrene lærer dem de dyder og værdier, som de selv er opdraget med. Et andet punkt hedder religiøs fortjeneste, som kendes fra alle buddhistiske kulturer. Det drejer sig om den kraft, man ud fra karmaloven eller "ved himmelske væseners indgriben har optjent for sine tanker og handlinger som god buddhist." – Det kan f. eks. være donationer til munkene og templernes vedligeholdelse samt ved at ofre til Buddha og de himmelske væsener, der er symboliseret ved billeder og statuer i templerne. Dertil kommer, at meditation, recitation af hellige tekster samt blot at lytte til læren bliver anset for befordrende for såvel sind som krop, og er derfor fortjenstfuldt.

Der er et særkende for Buddhismen, der fremgår af Buddhas samtale med den utrætteligt spørgende asket Uttiya, hvor Buddha svarer: "*ud fra det, som jeg kan erkende, forkynder jeg min lære til at vinde indsigt og realisere Nirvana*". Buddha koncentrerer sig om at belære om dette mål, idet der ikke findes noget evigt eller noget bestandigt. Som det hedder s. 229: "*Enhver tanke om et bestandigt jeg, en evig Gud ligger uden for Buddhas forklaringsverden*".

Døden behandles i denne bog ud fra vietnamesisk Buddhismen. Her hedder det, at der ikke er klart definerede ideer om døden og efterlivet. De indiske tanker omkring karma, genfødsel og endelig udfrielse gennem Nirvana

spiller overalt i den buddhistiske verden en vis rolle. Men specielt i Østasien har det været en lige så udbredt ide, at man efter døden midlertidigt eller permanent kommer i "Det rene land", eller man bliver en forfader, som efterladte kan kommunikere med via ofringer og religiøse ritualer.

Nirvana

Buddhismen opererer altså ikke med en Gud eller Guddom. Men når den alligevel ikke bare betragtes som en filosofi og overalt i litteraturen beskrives som religion, så hænger det sammen med begrebet Nirvana. Gennem flittig meditation, bøn, offer og hellige handlinger kan man opnå erkendelse, hvilke fører til Nirvana.

Men hvad forstås ved Nirvana? Når buddhisten opnår erkendelse, bodhi, vil han opleve en tilstand af udpræget velvære, ro og fred, hvor al tvivl forsvinder. Det hedder videre: "Endelig fører den til Nirvana, udslukkelse. Kun sjældent og da i vage vendinger beskriver Buddhismens ældste kilder, hvad der forstås herved. Nirvana er i regelen beskrevet, som en tilstand helt anderledes end lidelsen, dette liv og denne verden.

I forhold til det enkelte menneske betyder det, at legemet i en ny tilværelse ikke mere sammensættes på grund af ens personlige handlingsstrøm. Det er derfor en udslukning af liv, på samme måde, som når flammen pustes ud på et lys. Livet, flammen udslukkes, men de kropslige bestanddele, de fem komponenter, og selve lyset lades tilbage i inaktiv tilstand. Man er uden for formernes verden, i en tilstand, der ikke kan beskrives med ord, da ord jo tilhører formernes verden.

Opleves det som lidt kryptisk og sparsomt, så må man lytte til en af munkene ved navn Malunkyaputta, hvor han udtaler "at man ville gå i sin grav, inden man fik alt forklaret. Derfor skal man lade det være uforklaret, som Buddha ikke har forklaret, og kun tage det for forklaret, som Buddha har forklaret".

Fremtiden?

Alt i alt er det mit indtryk, at Buddhismen i praksis er meget åben. Tilhængerne er særdeles venlige og gæstfrie, samtidig med at der udstråles en vis beskedenhed. Dertil kommer, at man får indtryk af, at Buddhismen er i bevægelse. Der er nok nogle ritualer, som især gælder for munkene, men man er åben over for at følge med i samfundsudviklingen uden for deres egen kreds.

At vurdere Buddhismens fremtid og dens relation til Martinus kosmologi vil naturligvis mest få præg af gætteri. Men eftersom vi alle er genstand for mental udvikling og dermed i stadig stigende grad vil stille krav til sig selv om logik og kærlighed, må man forvente, at stadig flere vil finde vej til Martinus kosmologi, hvor der hverken er ritualer eller andre formelle regler, som det moderne fri-

hedselskende menneske tager af stand fra. Om og hvornår det eventuelt kan øve tiltrækning på Buddhisterne må indtil videre være et åbent spørgsmål.

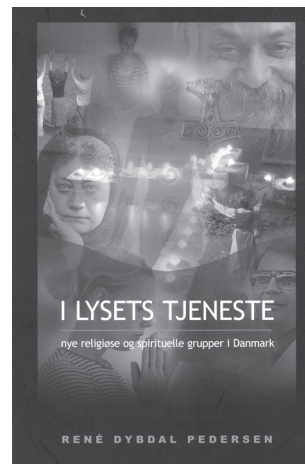
I lysets tjeneste

Af René Dybdal Pedersen

Forlægger Univers 2005

291 sider

Anm. v/Gunder Frederiksen

Af *I lysets tjeneste* bagsidetekst fremgår bl. a., at den er den første bog på dansk, der gør "status over det nye religiøse og spirituelle landskab i det nye årtusind". "Er de nye grupper farlige for brugerne og samfundet? Hvem knytter sig til de nye grupper og hvorfor? Bliver der flere eller færre? Mere end 100 grupper er blevet interviewet og undersøgt.

Forfatteren er cand. mag. og ph.d. stipendiat på Århus Universitet, hvor hans forskningsfelt især er nye religiøse og spirituelle grupper funderet i esoteriske og østlige traditioner. En samlet oversigt over vor tids religiøse og spirituelle åndsliv tilfredsstiller et behov og skal hilses velkommen. Der kunne siges meget mere om bogen og det store forskningsarbejde, der ligger til grund for den. Ikke desto mindre vil jeg holde mig til det, jeg kender, nemlig afsnittet om Martinus kosmiske verdensbillede, som er omtalt over godt 20 sider.

Martinus

Der skal først lyde en velment tak til Rene Dybdal Pedersen for hans interesse for Martinus. Afsnittet om verdensgenløseren starter med et flot billede, hvor Martinus befinder sig i sin bedste og mest kreative alder. Den velkendte forudsigelse om "manden fra Norden" får en kort omtale. Derefter et kort rids over Martinus liv og her ikke mindst hans kosmiske lysoplevelse.

I beskrivelsen af Martinus kosmiske verdensbillede nævnes, at formålet med udlægningen af kosmologien er at give menneskene et redskab til at kende forudsætningerne for deres eksistens. Desuden omtalen af verdensaltet som en levende organisme, som er uendelig i tid og rum, det treenige princip, polforvandlingen, spiralkredsløbet og de kosmiske riger, reinkarnation og skæbneloven m. m. Altså de vigtigste af kosmologiens og det levende væsens byggestene, som afrundes med slutfacittet: "Alt er såre godt".

Her kommenterer forfatteren: *En af Martinus' mest kontroversielle udtalelser er: "Alt er såre godt". Heri er underforstået, at alt i universet er præcis, som det skal være. En omformning af det klassiske teodice-spørgsmål kan da lyde: "Hvis alt er såre godt, hvorfor er der da lidelse og ondskab til i verden?"*

Efter med et citat fra Livets Bog 7, stk. 2663 at have fundet svar på dette spørgsmål, fortsætter han s. 84: *Martinus' tankegang er arbejdet med egen selvudvikling med det formål at opnå indsigt i det guddommelige. Med denne udvikling undgår individet efterhånden de handlinger, der skaber lidelse for sig selv og andre. Martinus' religiøse etik får derved et elitistisk præg, idet det gode liv gennemsyret af kærlighed og fred dermed er forbeholdt de individer, som har opnået et vist bevidsthedsniveau, hvorimod resten må leve med deres kranke skæbne (min understregning).*

Kommentarer

Det understregede er udtryk for en kedelig misforståelse. En så firkantet opdeling i "fårene og bukkene" ligger ikke i Martinus' fremstilling, og er ikke i overensstemmelse med hans kosmiske analyser. En så uhørt uretfærdighed er totalt utænkeligt i et verdensbillede, hvorom Jesus udtalte: *"Ikke en fugl falder til jorden uden min Faders vilje"*, og som Martinus yderligere bekræftede: *"Hvis blot et støvfnug kunne lægge sig tilfældigt, ville hele verden være af lave"*.

I vor lange udviklingsrejse inkarnation efter inkarnation vil ingen udelukkende opleve "en krank skæbne" eller en "elitetilværelse". Men for os alle vil begge muligheder være til stede. Vi er jo alle under udvikling fra en primitiv dyretilværelse til en mere moden og kompliceret tilværelse som kulturpersonligheder og videre frem til rigtige mennesker i det Martinus kalder "det rigtige menneskerige". I løbet af disse mange inkarnationer vil vi alle i større eller mindre grad opleve begge og mange andre slags livsoplevelse. Men vi skal alle i princippet igennem det samme for at blive det samme – nemlig rigtige mennesker. Det er menneskenes fællesskab, at vi alle er på vej. Og kun på vej.

En læreproces

Livet er én stor oplysnings- og læreproces, hvor vi alle lærer af vore erfaringer, som vi som talentkerner tager med os fra inkarnation til inkarnation. Så logisk og kærlig er tilværelsen imidlertid skruet sammen, at vi alle gennem skæbneloven møder konsekvenserne af vore egne handlinger på godt og ondt. Derved erfarer vi, hvorledes vore handlinger opleves af vor næste med det resultat, at vor medlidenhedsevne udvikles – den vigtigste af alle vore evner.

Den "kranke skæbne" såvel som den behagelige (eller for at bruge Rene' Dybdal Pedersens udtryk den "elitistiske") skæbne vil vi alle blive udsat for på et eller andet tidspunkt i løbet af vort evige liv. Men ikke kun en krank skæbne og ikke kun en "elitetilværelse". Men meget firkantet kunne man sige, at en krank skæbne alt andet lige nok vil gå forud for en bedre og her især en elitetilværelse, hvis man derved forstår et modent og kærligt udviklet menneskes tilværelse.

På grund af uvidenhed eller mangelfuld udvikling vil vi alle i større eller mindre grad begå fejl eller umodne handlinger, indtil vi har høstet flere erfaringer, ligesom vi efter oplevelse af de umodne handlingers konsekvenser lærer at handle mere modent og hensigtsmæssigt. Vore handlingsmønstre er på den måde forskellige blandinger af, hvad vi kalder godt og ondt – behageligt og ubehageligt.

Reinkarnationsprincippet i forbindelse med skæbneloven vil forhindre, at nogle kun vil "lide en krank skæbne" og andre kun hører til "eliten, hvis liv er gennemsyret af kærlighed". Gud har ingen speciel kæledække. Med større ret kunne vi sige, at vi alle er Guds kæledække, for så vidt som vi alle i samme grad er omfattet af Guds altomfattende kærlighed.

Som du sår, skal du høste

I kraft af ovennævnte kosmiske princip eller lov, vil forsynet læse korrektur på alle vore handlinger. Alt, hvad vi møder på godt og ondt, har vi selv været den første udløsende årsag til – altså vi høster alle, hvad vi på et eller andet tidspunkt har sået. Derved lærer vi, hvordan vore handlinger opleves af vor næste – eller vore omgivelser. Det vil efterhånden medføre, at vi ændrer vort handlingsmønster i stadig mere human retning. Det er, hvad Martinus f. eks. illustrerer i det symbol, som han kalder "Syndernes forladelse" ("Det evige verdensbillede" s. 147)

Det er altså det levende væsens voksende kærlighedsevne, der gradvis forhindrer mørk skæbne i at slå igennem. "Som du sår, skal du høste" er således ikke, som nogen vil gøre det til, en hård straffe-foranstaltning, men en kærlig pædagogik, som fritager det levende individ fra følgerne af dets egne negative handlinger i samme grad som det vokser i humanitet. – Altså i samme grad som negative, destruktive eller ligefrem dræbende energier ophører med at beherske det levende væsens mentalitet. Vore mere eller mindre primitive mentale og fysiske handlinger "forlader" en dvs. udslettes af ens bevidsthed i takt med livets erfaringer på godt og navnlig det såkaldte "onde".

Retfærdighed

Tilværelsen er gennemsyret af guddommelig retfærdighed. Når det sandt at sige ikke er sådan, det ser ud, så er

det, fordi vi mangler overblik, nemlig det overblik, som hører vor kosmiske fremtid til. Når vi f. eks. oplever nogle mennesker i dyb fattigdom og andre i overdådig rigdom, nogle syge af Eids, invaliditet og andre sygdomme, og andre er velsignet med sunde og livskraftige organismer, nogle ofre for børnedødelighed, medens andre er velsignet med livslang sundhed, så ser det utrolig uretfærdigt ud, og mange vil skrike til himlen eller i raseri med knyttede næver true af den Gud, de ikke forstår.

Her må vi imidlertid forstå, at livet er en lang læreproces, som er både smertelig og lykkelig. Men det er faktisk smerterne som er de mest udviklingsfremmende oplevelser, hvorfor Martinus også taler om smerten eller lidelsen som et ”såkaldt onde” eller endnu bedre ”et ubehageligt gode”: ubehageligt naturligvis fordi det er smerteligt, men til gengæld et gode fordi det er den væsentligste del af vor kosmiske læreproces – at forstå formålet med lidelserne, som er skabelsen af det rigtige menneske: ”mennesket i Guds billede efter hans lignelse”. At de mange lidende mennesker verden over kalder på vor dybeste medlidenhed og evner til hjælp er uomtvistelig, og her bør vi gøre, hvad vi kan. Men i samme åndedrag skal vi med udgangspunkt i et kosmisk verdensbillede forstå, at de samme mennesker i deres smertetilstand er stærkt på vej til at opbygge den mentalitet af næstekærlighed, som er det eneste helt sikre værn mod ”den trange skæbne”. Lidelser har en rig kosmisk mission: at omskabe det lidende menneske til ”mennesket i Guds billede efter hans lignelse for at fuldføre løbet. Og dertil kommer, at man jo kun møder, hvad man selv har været den første udløsende årsag til.

Guds veje er ikke uransagelige

Vi hører ofte – undertiden fra præsten, at ”Guds veje er uransalige”. Men Guds veje er ikke uransagelige. Det er Guds vilje at stimulere til ransagelse og ikke mindst selvransagelse. Vi skal lære os selv at kende.

I sandhedens interesse vil man imidlertid selv efter ihærdig og velment ransagelse undertiden stå magtesløs. Baggrunden er, som det også fremgår af ovennævnte, at årsagen til ens sygdom eller anden smerte evt. ligger i et tidligere liv. Skæbnebuerne overskrider tid og rum.

Jamen, når Gud er så kærlig, hvorfor er årsagerne til vore smerter og lidelser så ikke åbenlyse for enhver, så var der jo ingen baggrund for at føle sig uretfærdig behandlet, og så ville mange flere tro på Gud, og flugten fra kirken måske ophøre? Hvorfor kan vi f. eks. ikke blot huske vore tidligere inkarnationer, så ville man jo finde mening i lidelserne?

Livets mening

Svaret er, at livet naturligvis har en mening, selv om vi ikke umiddelbart kan få øje på den. Men netop det er

hensigtsmæssigt. Hvis alt var åbenbaret for os, så var der ingen spore til noget af det vigtigste i livet, nemlig at søge. Og som bekendt hedder det: søger og du skal finde. Denne evige søgen er en af de mentale kræfter, der binder de enkelte liv sammen i en reinkarnationskæde, der netop udgør en faktor, der giver livet mening. Derved bliver livet mening i sig selv. Livets mening er livet.

Prøv en gang at tænke den tanke, at der kun var et eneste stakket liv. Hvad så med al den erfaring og al den viden, man har bragt til verden. Så ville alt det være pist væk! – borte med blæsten! Der ville ikke eksistere individuel og global udvikling. Vi ville stagnere på et primitivt niveau uden udsigt til et bedre liv. Alt ville være meningsløst. Men sådan er livet ikke. Darwins udviklingsteori er en død sild, når den står alene. (men kan få mening i en større sammenhæng, men det er en helt anden historie, som må vente til en anden gang.)

Alt er såre godt

I sine kommentarer til ovennævnte Martinus-citat fremdrager Rene’ Dybdal Pedersen det klassiske teodice’-spørgsmål, der lyder: hvis alt er såre godt, hvorfor er der så lidelse og ondskab i verden? – Man kan også med nogen ret spørge: Hvor kan en alkærlig, almægtig og alvis Guddom acceptere al den såkaldte ondskab i verden? Spørgsmålet har været stillet utallige gange – og bliver det stadig, hver gang menneskene udsættes for smerte og lidelser, som de ikke umiddelbart kan få øje på en udløsende årsag til.

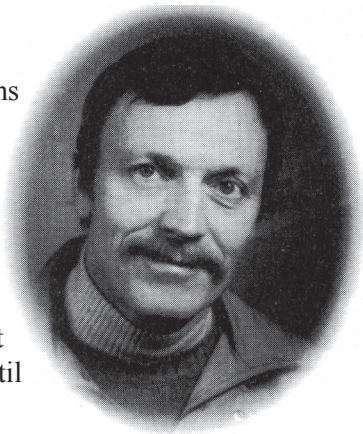
Svaret er, som det også fremgår af ovennævnte udredning, at uanset hvilken form for lidelse eller smerte, det drejer sig om, så er man selv den første udløsende årsag. Når det ofte – ja, meget ofte – er umuligt direkte at pege på en årsag, som f. eks. at man har kørt for stærkt i sin bil, at man har glemt at betale forsikringspræmie, at man har ladet raseriet løbe af med sig eller mishandlet sin organisme eller helt andre ting, som uden besvær kan kæde årsag og virkning sammen, så vil man opleve sig som et uskyldigt offer – ja, i værste fald endog anklage Gud i himlen. Og går man til præsten med sin ulykkelige anklage, vil man måske høre det ret almindelige svar: Guds veje er uransalige.

Men Guds veje er ransalige, og det er vor spændende og vidunderlige opgave at ransage dem efter bedste evne. Et første skridt – og det er faktisk ikke i sig selv en helt lille sag – er at prøve at forstå sig selv. Der er arbejde til mange liv. Gad vist om vi nogensinde bliver færdige med det? Svaret kan meget let være Nej! Heldigvis!

STRIDEN OM PROFETENS SKÆG

v/Rico Boesen

I forlængelse af Ruth Olsens artikel "Globaliserede tegninger" vil jeg gerne fremlægge nogle anderledes betragtninger på den famøse satire. Jeg har fulgt sagen med interesse og forundring og samlet nogle udpluk fra avisen til sagens belysning.

Allerførst vil jeg citere Ralf Pittelkow, som i en leder kridter sagen op således: "Kultursammen-stødet er til at tage og føle på. I Danmark er bramfri satire og hæmningsløs debat faktisk en måde at vise engagement i hinanden som medborgere. Det er en afgørende del af vores begreb om samfunds fællesskab. I muslimske kredse derimod betragtes satire og debat i forhold til religiøse dogmer derimod som en hån overfor religionen og dens udøvere.

Teaterleder Torben Dahl skriver i en artikel under overskriften "Blasfemi skaber udvikling": "Religionerne har ikke fået lov til at udvikle sig pga. den dogmatiske religions egne dogmer. Enhver ny indsigt, der modificerer de gamle, er blasfemisk og kættersk. Holdningen er, at alt hvad der er at sige, allerede er sagt, alt hvad der er at vide, allerede vides, og alt hvad der er at forstå, allerede er forstået. Det er en desperat kamp for at holde sammen på de gamle stumper. Og Guds forbandelse hvile over dem, som vover – i et muntert øjeblik – at smile lidt ad det hele. Videre citerer han Salman Rushdie for at have sagt: "Hvis det at blive stødt er det eneste, der kræves for at aflyse noget, vil der intet blive spillet på teatrene." I kunstens verden lever vi af at ruske op i vores gamle livsmønstre og skabe debat. Det medvirker til bevidstgørelse og menneskelig udvikling. Og netop fordi religionen har så stor politisk betydning i vor verden i dag, mener jeg, at Muhammed-tegningerne er fuldt forsvarlige. Ligesom satiretegninger piller politisk magt ned, må det også være tilladt at pille religiøs magt ned – ellers er vi tilbage i den mørke middelalder, hvor ingen turde sige noget af frygt for at blive brændt på bålet. Jo mere dogmatisk vi efterlever vores trosforestillinger – religiøse eller ikke-religiøse – jo stivere bliver de samfundskonventioner vi skaber, og de gør det stort set umuligt at leve sammen i fred og harmoni."

Endelig kunne det vel også være interessant at vide, hvordan en af tegnerne selv ser på sit værk (af Muhammed med en bombe i sin turban): "Tegningen går ikke på islam som helhed, men på den del, som åbenbart kan inspirere til vold, terrorisme, død og ødelæggelse. Jeg ville påvise, at terrorister får deres spirituelle ammunition fra islam. Hvis en religion udarter sig til religiøs fascisme, så står vi overfor totalitære tendenser, som vi tidligere har kendt til med den konsekvens, at mennesker må bøje nakken og gøre det, man fra styrets side vil have."

Ruth Olsen undrer sig over forskellen i beskrivelsen af Jesus og Muhammed. Men faktisk tegner der sig to temmelig modstridende billeder af den sidste – nemlig fra før og efter hans flugt fra Mekka til Medina i 622. Hvor han går fra at være den bodfærdige synder til at blive krigsherre. Forskellen på de to verdensgenløbere kan vi derfor give en mytisk iklædning: De blev begge fristet af Satan, som tilbød dem alverdens magt og herlighed. Jesus sagde som bekendt nej, hvor Muhammed takkede ja. Og Satan svigtede ikke. Så meget ved vi, for Muhammed blev en mægtig mand. Men magt korrupperer. Så profeten ernærede derefter sig selv og sine folk ved plyndring. Allah - eller hvem det nu var - gav ham nemlig lov til at tage bytte: ædelmetaller, dromedarer, kvinder og børn. Ved en bestemt lejlighed foranstaltede han massakre på flere hundrede jødiske mænd, som havde overgivet sig, og tog derefter deres kvinder til sig. En af de mange "kvinder", han giftede sig med var for øvrigt en 9-årig pige. Og helt i stil med reaktionerne hos vore dages "sårede" muslimer, så forfulgte han nådesløst digtere og sangerinder, der havde fornærmet ham".

Filminstruktøren Theo van Gogh blev da også myrdet på en måde, der helt igennem svarer til den måde, som profeten selv fik snigmordere til at myrde sine kritikere på. Og for nylig kom det frem, at en afganer skulle henrettes, fordi han havde konverteret til en anden religion. Igen helt efter bogen: "Allah vil kaste rædsel i de vantros hjerter, så de troende kan hugge hovederne af dem."

Overfor imamernes massive krav om beskyttelse af profeten står Jesus, som udsatte sig selv for foragt og krænkelser ved at dø på et kors midt mellem to forbrydere. For at vi skulle vide, at uanset hvem vi er, hvor vi er, og hvordan vi er, så er han med os og midt iblandt os.

Jo, der er godt nok himmelvid forskel på de to. Og det kan umuligt være beskrivelsen af dem, der gør det. Men det er stadig muligt, at Muhammed må betragtes som en verdensgenløser. For islam har også en mere fredelig side, og det er den, der er nået ud til masserne i den muslimske verden. Så hvis man ønsker sig en reformation af islam, så er der sikkert grundlag for det.

Vi kan naturligvis hver især tilstræbe at være og udtrykke os så kærligt og hensynsfuldt, som det er os muligt. Men vi kan ikke opstille noget ”bør” overfor andre. Det giver ingen mening i forhold til Martinus kosmologi. Vi er ikke engle, og der kommer ikke noget godt ud af at forsøge at være det. Vi lever i en polariseringernes verden, hvori vi skal lære at forholde os til hinanden. Det sker ikke ved at vi hyklerisk forsøger at dække over indbyrdes mod-

sætninger. Det kan kun ske ved at vi som udgangspunkt er ærlige og vedkender os, hvem vi er med tanker og følelser og med krop og sjæl.

Professor i islamiske studier, Mehdi Muzaffari (oprindeligt fra Iran) mener ligeledes, at man.” ikke skal lægge låg på eller formindske problemerne. Det er farligt og heller ikke godt for muslimerne selv, at man ikke kritiserer deres kulturer. Det er faktisk en slags diskrimination, når man ikke siger, hvad man synes er rigtigt.” Og hvis det sårer dem, så må det være deres problem – ikke vores. Men lad os sige til dem: Kære muslimer. Disse tegninger er en gave til jer. De er et mene tekel for jer til at reflektere over, hvad det er I som muslimer vil identificere jer med – eller lægge af stand til!

Åndelig fornyelse

Det egocentriske ideal om en fremtid, der er reserveret dem, som egoistisk har forstået at nå det yderste ”enhver er sig selv nok”, er falsk og naturstridigt. Ingen enkelt del kan bevæge sig eller vokse uden med og ved alle de andre. Racelærens ideal om en gren, der tilraner sig al træets saft og hæver sig på bekostning af de andre grenes død, er falsk og naturstridig. For at nå solen kræves intet mindre end alle grenenes samlede vækst.

Verdens udvej, fremtidens porte, indgangen til det over-menneskelige åbnes forude hverken for nogle privilegerede, eller for et eneste folk udvalgt blandt alle folk. De bliver kun tilgængelige for et fremstød af *alle under eet*, i een retning, hvor alle kan forenes og fuldende sig selv i en jordens åndelige fornyelse - en fornyelse, hvis udslag det nu gælder om at erkende, og hvis fysiske virkelighed det gælder om at overveje.

(Pierre Teilhard de Chardin i bogen ”Fænomenet menneske”, 1938)

Mod det nye rige

Verdenssituationen i vor tid er dem, der er talt om som ”de sidste tider”. Ikke fordi jorden skal gå under eller tilintetgøres, men fordi en gammel kultur lever i sine sidste krampetrækninger. Det rige, Kristus talte om som ”sit”, men om hvilket han sagde, at det ikke ”var af denne verden”, er ved at blive skabt som et rigtigt menneskerige på denne klode. Det lever i mange menneskers sind som den humane evne, som dette, at de i visse situationer hellere selv vil lide, end de vil være årsag til andres lidelser.

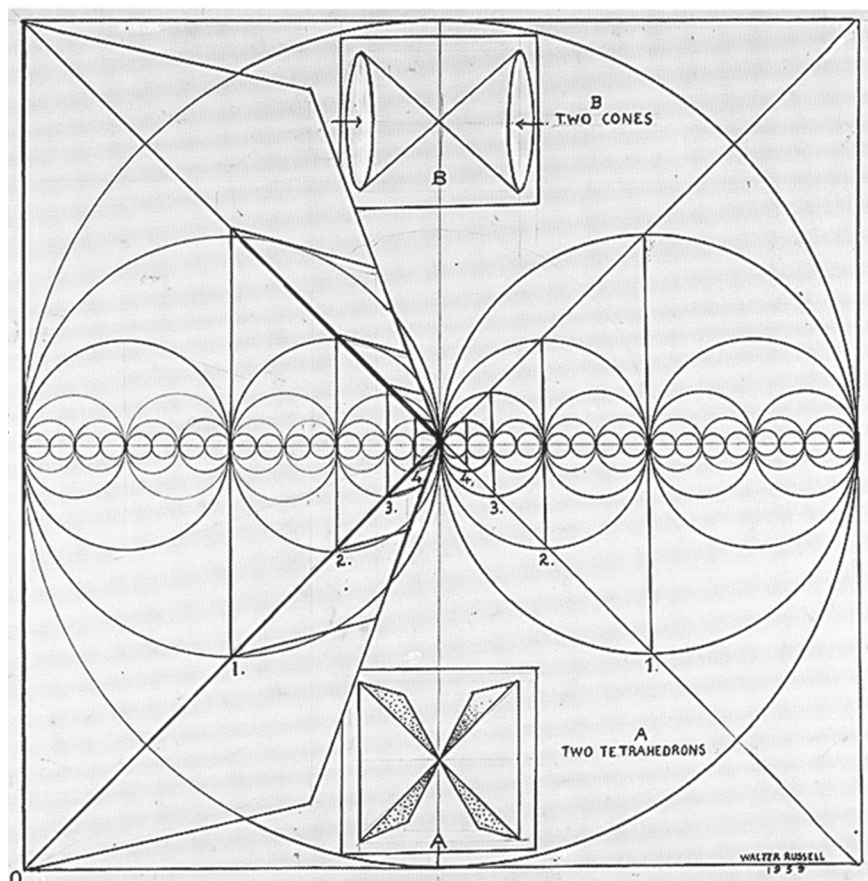
Men også denne moralske evne må intellektualiseres, og det vil ske gennem åndsvidenskaben. Næstekærlighedsevnen, som er blevet stærkt udviklet i mange menneskers sind gennem mange livs lidelseserfaringer, skal ikke blot være en stærk følelse, der kan føres på vildspor i sentimentalitet eller fanatisme. Den må, for at kunne udfoldes, som Kristus kunne det, forenes med en intelligensmæssig forståelse af forholdet mellem universet og mennesket.

(Martinus i artiklen ”Kristus og verdensbilledet”)

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Universel geometri

I artiklen om Russells kosmogoni nævner jeg, at nogle af hans tegninger minder mig om korncirkelmønstre. På dette blads forside er trykt en korncir- kel, og her kan man se en Russell-teg- ning, som han kalder rum-geometri. Der er en umiskendelig lighed, men forklaringen til tegningen har jeg endnu ikke rigtig fattet.

Penduleringskunst

Der er andre end Russell, der har påpeget videnskabens fejl. En dansk cand.theol. med doktorgrad i filosofi, Erik Rasmussen (1873-1956) påviste i 1933 i en bog om "Grundstoffernes stråling", at alt stof har konstant ud- stråling og ikke kun, som videnska- ben påstod, når "en elektron springer fra én kvantestilling til en anden". Det fandt han ud af ved pendulering!

Han kunne med et sindrigt apparat bygget på princippet fra pendulering identificere de forskellige stoffers

bølgelængde. Han opdagede også, at nogle stoffer var polariserede enten positivt eller negativt, og nogle af de negative kaldte han "antagonister", for deres stråling kunne nedbryde andre stoffer, som det f.eks. sker i vor fordøjelse, mens andre kan forårsage sygdom.

Hele verdensaltets inderste væsen er stråling, skrev han. Og uanset et stofs sammensætning kunne han på få mi- nutter fastslå, hvad det bestod af, dvs give en såkaldt spektralanalyse. Han påviste, hvordan sygdom ændrede blodets indhold af grundstoffer, og at hver sygdom medførte et ganske bestemt mønster i blodet. Og hvordan reagerede den etablerede videnskab så på en sådan genial opdagelse? Med larmende tavshed.

Erik Rasmussen fortsatte sin forsk- ning og udgav i 1943 bogen "Min atomlære", hvori han kritiserede Niels Bohrs atom-model, men undskyldte ham dog, fordi "han havde jo ingen anelse om, hvad et atom er", og "han kendte ikke noget til stoffernes stråling".

Erik Rasmussens forskningsresultater stemmer fint overens med Russells (og Martinus') "åbenbaringer", så det var temmelig uklogt af videnskaben at ignorere dem. (Kilde: Diføt-Nyt, marts 2006)

Tempelherrernes skat

Erling Haagensen har i 2006 udsendt en ny-revideret udgave af sin bog "Tempelherrernes Skat" på Bogans forlag. Mysteriet omkring rundkirkerne på Bornholm, dvs om hvem der byggede dem og til hvilket formål, er ikke blevet mindre, efter der på en mark på øen er fundet 2500 bittesmå "guldgubber", præget med en figur, som historikerne er enige om ser ud til at forestille merovingerkongen.

Haagensen har gravet et spadestik dybere i denne nye udgave af bogen omkring tempelriddernes interesse for Bornholm. Der påvises en påfaldende forbindelse mellem den franske burgunderslægts tilknytning til øen, tempelriddernes bagmand Bernhard af Clairvaux's nære venskab med øens "ejer", ærkebiskop Eskil, og øens passende beliggenhed i forhold til et korstog til de baltiske lande.

Det er interessant læsning i disse "da Vinci-mysterie" tider, for hvad blev der af det, tempelridderne fandt i Jerusalem? Og hvorfor lod deres stormester, Bertrand de Blancefort, nogle tyske minearbejdere udføre et mystisk gravearbejde omkring

Rennes-le-Chateau (området hver en fattig præst pludselig blev rig for omkring 100 år siden). Det foregik umiddelbart før opførelsen af rundkirkerne på Bornholm. Hvad gravede de op, og hvor blev det ført hen? Og hvorfor var paven så emsig med at forfølge kættere i netop dette sydfranske område?

Haagensen har opdaget en ret stor krypt under en af rundkirkerne og ærgres sig over, at han ikke må få at se, hvad der gemmer sig i den. Men ingen etableret historiker tror på hans historier. De virker nu ellers ret så seriøse.

Pavekirkens forfald

I det katolske Europa er der ikke bare et stærkt faldende antal kirkegængere, men der er også et faldende antal præster, for de vil ikke længere leve i cølibat. Og paven vil ikke ændre på det krav. Hvorfor? Det kan ikke være, fordi han tror, det var noget Jesus ønskede. Kravet om præsternes cølibat blev iøvrigt først indført i den katolske kirke i år 1088. Så når vi har en reformert kirke i dag, er den egentlige grund måske, at Luther havde alt for svært ved at leve i cølibat?

Der er 12 millioner kinesere, der er katolikker. De har lige udnævnt 2 nye biskopper for den katolske kirke i Kina. Stor ballade - de havde ikke spurgt paven i Rom og ladet ham bestemme, hvem det skulle være! Det blev han meget fortørnet over. Det er da vel et centralistisk een-mands-vælde! Mon paven er tilhænger af demokrati i Irak? Den forrige pave gik vist ind for demokrati i Polen ihvertfald - bare ikke i den katolske kirke?

Kristendommen har stærk fremgang i den tredje verden i denne tid, så nu kommer de til Europa for at missionere blandt alle de frafaldne "hedninge" her!

Om kamelen og nåleøjet

Jesus talte både hebraisk og aramæisk, har jeg læst. Gennem senere oversættelser af hans udtalelser til græsk og latin er der opstået mange misforståelser. F.eks. kan det aramæiske ord for "kamel" også betyde garn. De fiskere, han talte til, da han forklarede det med hvor svært det var for en rig at komme i paradiset, havde problemer med at bøde deres fiskegarn, fordi garnet var for tykt til at gå gennem øjet på det værktøj, de brugte. Så Jesus brugte altså bare et billede, de kendte!

I sidste nummer af bladet skrev jeg, at Martinus havde et billede af Jesu liglagen hængende på sin væg og anså det for ægte. Det skrev jeg i forbindelse med det billede af Jesus, som Kirsten Mørch-Nielsen havde malet "med ført hånd" - af Jesus selv, som hun påstod. Jeg medtog ikke liglagenbilledet, så man kunne sammenligne. Så her er det.

Den islandske vølv

Jeg nåede ikke at få den islandske vølves forudsigelser for 2006 med i sidste nummer, men jeg synes heller ikke, hun siger så meget den negang, som vi ikke selv kan regne ud. At strømmen af flygtninge til Europa vil fortsætte med uformindsket styrke og vil skabe problemer, kan de fleste nok

spå om. At smugling og handel med mennesker er større end vi tror, undrer nok de færreste.

Hun spør, at fugleinfluenzaen bliver værre, end vi tror, og at den vil få stor udbredelse i østeuropa. Vejret vil blive ved med at være mærkeligt, og hun ser mange ulykker i 2006 i forbindelse med uvejr. USA vil ønske en stor del af sine styrker hjem fra Irak i 2006, men det vil ikke komme til at ske. Protesterne mod besættelsesmagten og terrorhandlingerne vil øges i Irak.

Både Bush og Blair får store hjemlige problemer pga krigen i Irak, men det bliver ikke deres men nogle andres hoveder, der kommer til at rulle. Retssagen mod Saddam Hussein vil ingen ende tage. Kampen mod terror kommer ikke til at gå godt, hun ser to terrorhandling i Europa i 2006. Der bliver aldrig fred mellem Israel og Palæstina, før USA holder op med at blande sig. Nordkorea og Iran vil fortsætte deres atomprogrammer.

Ved årsskiftet så hun, at Berlusconi ikke ville blive genvalgt i Italien, og der fik hun jo ret. Hun ser, at Cypren bliver genforenet i 2006. Frankrigs præsident Chirac vil komme på sygehus med alvorlig sygdom. Tyrkiet vil få store problemer internt pga EUs krav, de religiøse modsætninger vil øges. Striden om Muhammed-tegnningerne overså hun.

Bondeanger

Brugen af masseødelæggelsesvåben markerede afslutningen på 2. verdenskrig i august 1945, da USA kastede de første atombomber over Japan. Signalet til nedkastning af atombomben over Hiroshima blev givet af den 26-årige major i det amerikanske flyvevåben, Claude Eatherly, der efter krigen kom i en så alvorlig samvittighedskrise, at han måtte under psykiatrisk behandling.

Han ytrede sig offentligt om sine skyldfølelser. Det kunne USAs myndigheder ikke acceptere uden at måtte erkende egen skyld, så Claude Eatherly blev dømt som sindssyg til forvaring i isolation. Den tyske filosof Günther Anders kom i kontakt med Claude pr. brev og udgav deres korrespondance som dokumentation for, at Claude ikke var sindssyg, men repræsenterede et moralsk dilemma, som gjaldt hele den vestlige verden.

Han havde rejst spørgsmålet om det enkelte menneskes vilje til at overlade ansvaret for sine handlinger til overordnede institutioner som stat, kirke, partier osv. Claude havde gjort sig til talsmand for nødvendigheden af at sætte sig op mod dem. "Samvittighed forbudt!", var titlen på brevvekslingen. (Kilde: "Ord på samvittigheden", Politikens forlag 2004)

Apropos bondeanger: Flere og flere landmænd får nu psykiske problemer, viser statistikken. Gad vide om de er klar over, det kan skyldes den måde, de behandler dyrene på? Også landmænd er påvirket af den tiltagende åndelige udvikling, så måske er det ved at dæmre for mange af dem, at også dyr er levende væsner med sjæl og følelser.

Genoptryk

Sam Zinglersen har fået genoptrykt bogen

"Martinus - som vi husker ham" med nogle få ændringer. Der er nok ikke mange Martinus-fans, der ikke har haft den bog i hånden på sit begynderstadie. Den står på mange biblioteker, og det er godt, for den er en rigtig god indgangsvinkel. Da jeg selv i sin tid faldt over den på mit bibliotek, fik den mig til at tænke: hvorfor var den mand noget så særligt, det må jeg se at finde ud af.

Efterhånden som de, der kendte Martinus personligt, falder fra, er det godt således at have bevaret deres indtryk og oplevelser fra samværet med "den store mester". Ikke for at skabe nogen form for persondyrkelse, slet ikke, men for at bevidne hans ægthed for eftertiden. Også med dette formål er der skabt en film - "Martinus som vi kendte ham", som vi så en del af på mindedagen 2005. Jeg håber den snart vil være mulig at købe på DVD.

Tilfældighed?

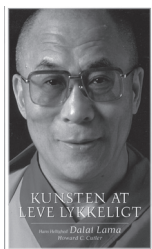
Klint-egnen var engang et center for soldyrkelse, derfor fandt man en solvogn her. Også Frederiksberg var engang et soldyrkelsessted, hvilket ses af det gamle navn "Solbjerg". Sindal skulle også have været et gammelt helligsted, hvor solen dyrkedes som en slags gud. Måske er det steder med særlige energier, som har tiltrukket en anden særlig energi!

Kullerup Kurser

På Kullerup Kursuscenter er der mange aktiviteter i sommerperioden, f.eks. Danseweekend 10.-11. juni, om Mazdanan d. 8.-11. juli, om Martinus Kosmologi d. 15.-18. juli, om Goethes farvelære d. 28.-30. juli, Sangweekend d. 2.-3. sept., Maskekursus d. 16.-17. sept. Hør nærmere på tlf. 6531 5431 eller www.kullerup.dk

Tålmodighed

Skal negative følelser bare undertrykkes? Det er den opfattelse, nogen kunne få af Martinus' udtalelser om det emne. Nyere psykologi har dog påvist, at det er meget

usundt at fortrænge sine følelser. Jeg tror Martinus ville være enig med Dalai Lama, når han giver følgende "opskrift" på at håndtere vrede og hadske følelser i bogen "Kunsten at leve lykkeligt" (Lademann 2005).

Vrede og had er følelser, der har en tendens til at forstærkes, hvis man ikke gør noget ved dem. Hvis man vil forebygge, at vrede opstår, må man arbejde på at opbygge indre tilfredshed, venlighed og medfølelse. Opstår vreden alligevel, skal man hurtigt mulig konfrontere sig med den og analysere den. At give vreden frit løb løser ingenting.

Skulle vreden alligevel løbe af med een, må man prøve at ignorere den og tænke på noget andet. Når man så er faldet lidt til ro, kan man begynde at analysere situationen og søge løsning på det problem, der var baggrund for vreden. Alt med tolerance og tålmodighed.

Dalai Lama har fået en enestående status i den vestlige verden. Han har med sine "lomme-filosofiske" betragtninger nok haft mere indflydelse på almindelige menneskers tænkning end nogen kristen præst. Forsynet havde sine hensigter med at sende ham i eksil, kan vi se. Utallige er de TV-udsendelser, bøger, tidsskrifter og artikler, han har medvirket til.

Et trossystem??

På biblioteket kan man finde en stor opslagsbog, der påstår at beskrive alt det okkulte og alternative (jeg husker desværre ikke, hvem der har udgivet

den, jeg gætter på Politiken). Der var også et lille afsnit om "Martinus Thomsen", forfattet af superateisten Michael Rothstein. Han betegner Martinus som "en af Danmarks mest originale religiøse fornyere". Efter nogle konkrete informationer skriver han:

"Nogen decideret religiøs bevægelse er der dog ikke tale om. Enhver kan deltage i studiegrupperne omkring Martinus' omfattende forfatterskab, en aktivitet som ubetinget er Martinus-tilhængernes vigtigste. Det fortælles, at Martinus ingen personlige forudsætninger havde for at formulere sit filosofisk-religiøse system. Det er dog næppe helt sandt, for teosofiske og antroposofiske strømninger havde nået København i god tid, inden Martinus trådte ind på arenaen, og hans arv i så henseende er da også tydelig.

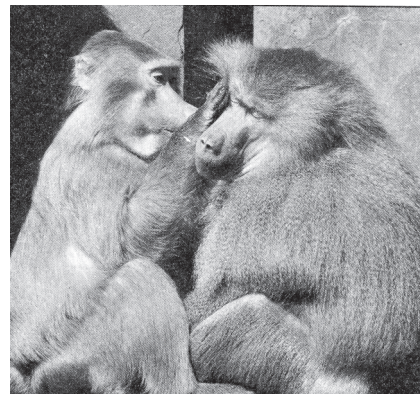
Det er dog først og fremmest Martinus' egen originalitet, der træder i front. Hans system baseres på et nærmest gnostisk system af udviklings-niveauer, som alt levende passerer igennem, og en række energier, som styrer de kosmiske lovmæssigheder. Ved at vinde indsigt i disse mekanismer opnår man harmoni med resten af kosmos. Siden midten af 1960'erne har Martinus' kosmologi, som trossystemet ofte betegnes, spredt sig til en række andre europæiske lande."

Jeg har taget det med her, for det er jo lidt interessant at se, hvordan man betragter Martinus og hans værk, når man bare har skøjtet hen over noget informationsmateriale uden egentlig interesse for sagen.

De enpoledes forspil

Også i dyreverdenen må man bringe sig på bølgelænde, hvis det skal fungere! Ifølge en undersøgelse af biologen Shirley Strum fra University of California skal der en hel del nusseri og gensidig soignering til, før bavian-

hannen får lov at bestige sin udkårne. Det viser sig, at det er venlighed og venskab, der har størst prioritet, når bavianhunnerne skal vælge sig en sexpartner. De voldsomme og aggressive hanner har ikke mange chancer.

I sand eller sten

To venner gik gennem en ørken. På et tidspunkt kom de op at skændes, og den ene gav den anden en slag i hovedet. Uden at sige noget, skrev den sårede med en pind i sandet:

I dag slog min bedste ven mig i hovedet

De fortsatte med at gå, indtil de fandt en oase, hvor de besluttede at tage et bad. Den, der var blevet slået, sad imidlertid fast i kviksand og var ved at drukne, men hans ven reddede ham. Efter at være kommet sig ridsede han ind i en sten:

I dag har min bedste ven reddet mit liv

Vennen spurgte nu: Da jeg slog dig, skrev du det i sand, og nu skriver du på sten, hvorfor?

Den anden svarede: Når nogen sårer os, bør vi skrive det ned i sand, hvor tilgivelsens vind kan udslette det. Men når nogen gør noget godt for os, bør vi ride det ind i sten, hvor ingen vind kan udslette det.

RUSSELL BESVARER SPØRGSMÅL

sp:

Hvordan kan vi vide, der er en Gud, når vi ikke kan se ham?

sv:

Du kan se en mands krop, men du kan ikke se hans bevidsthed. Du kan se Guds organisme, dvs universet og naturen omkring dig, men du kan ikke se bevidstheden, men logikken siger dig, at der må være en tilhørende bevidsthed.

sp:

Hvis min individuelle sjæl er en del af den universelle sjæl, ligesom en vanddråbe er en del af havet, hvordan kan jeg så reinkarnere igen som mig, hvis jeg således har tabt min identitet tilbage i den universelle sjæl som vanddråben gør det i havet?

sv:

Gud har et vidunderligt bogholdersystem, der fastholder alle de tanker og handlinger, der er hændt i dette imaginære univers af tilsyneladende adskilte ting. Alle dine tanker, alle dine ønsker og handlinger er det, der konstituerer din individualitet. De er elektrisk fastholdt i et bevægelsesmønster, der omgiver det bevidsthedens stilhedscenter som er din sjæl. Da din individualitet består af tanker og handlinger, der er anderledes end alle andres, kan du ikke sammenligne den med en vanddråbe, som ikke har ønsker anderledes end andre vanddråber.

sp:

Hvad mener Biblen med, at fædrenes synder nedarves på kommende slægtled?

sv:

Hvis et træ vokser et sted med hård vind, bliver det skævt. Dette skævhedsmønster vil blive indfældet i træets frø og gentaget, når frøet spirer og gror op. Også dyr og mennesker påvirkes af det miljø, de har levet i i generationer, hvilket ender med at ændre generne.

sp:

Hvordan kan vi udvikle vor spiritualitet?

sv:

Ved at tilegne sig indsigt. Indsigt i og forståelse af Guds univers og dets basale lov, kærlighedens lov.

sp:

Hvad er karma?

sv:

Det er den ubalance, du skaber i dit energimønster. Den ubalance kan du rette op på, når du ved, hvad der er skævt.

sp:

Hvordan kan man hjælpe en person, som ikke mener livet er værd at leve og derfor er fysisk og psykisk syg?

sv:

Hvis personen ingen ønsker har, kan han ikke overvinde livets problemer. Ønsker er den livgivende kraft, vor sammenhængskraft. Ønsker er positiv elektricitet. Negative tanker nedbryder kroppen, langsomt eller hurtigt. Kan man ikke få personen til at ønske livet og være Guds medskaber i udviklingen, får han lov at slippe, f.eks. via sygdom. Naturen har ikke brug for formålsløshed, hvad der ikke har et formål nedbrydes. Kærlighed er den helbredende kraft, der kan genoprette balancen.

sp:

Hvad kan vi forvente af de kommende tiders udvikling?

sv:

Vi vil komme til at se en forening af alle verdens religioner, og et ægteskab mellem religion og videnskab. Men det vil blive videnskaben og ikke religionen, der kommer til at bevise Guds eksistens gennem Guds væsen og natur. Ud af arbejdet med elektricitet vil der fødes en ny viden om universet og dets skaber. For videnskaben søger årsager, og således vil de til sidst finde den endelige årsag. Den dag falder det sidste religiøse dogme og kærlighedens universelle lov indført over hele jorden.

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturrepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sit store åndsvidenskabelige værk "Det Tredie Testamente".

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk